

Vĩnh Long ngày 25.11.2019

Kính gửi: Quý Cha
Quý Tu sĩ nam nữ
Và tất cả anh chị em Gp. Vĩnh Long

V/v HỘI NHẬP: XÂY NHÀ TRÊN ĐÁ. TIẾP CẬN MỤC VỤ TOÀN DIỆN

Thưa anh chị em, trong năm nay chúng ta sẽ có mươi hai đê tài chia sẻ của Hội Đồng Giám Mục Việt Nam về Đồng Hành với các Gia Đình gặp khó khăn. Giáo Phận Vĩnh Long, trong gợi ý mục vụ lần XII, sẽ nói về Hội nhập: Xây nhà trên đá. Tiếp cận Mục vụ toàn diện.

Nhà xây trên nền đá và nhà xây trên cát Matthêô 7, 21-29: Đó là vấn đề xây dựng, và cụ thể hơn, vấn đề một người xây dựng ngôi nhà riêng của mình. Ngôi nhà đó sẽ là công trình của người ấy, và đó là niềm tự hào và cưng ngợi của người ấy. Ngôi nhà đó sẽ là điều kiện cho toàn bộ cuộc sống của người ấy: ngôi nhà như thế nào, thì cuộc sống cũng vậy.

Nếu người nào xây dựng ngôi nhà trên cát, trong thời gian không lâu, đất cát sẽ phá hỏng tất cả dự án của ngôi nhà: nó làm tổn hại đến tương lai ngôi nhà bởi lượng mưa và nắng. Ngược lại, nếu người nào xây dựng ngôi nhà trên đá, thì ngay từ đầu anh ta bị đặt trong điều kiện khó khăn vất vả bởi vì anh ta dành nhiều thời gian để bảo đảm các nền móng. Nhưng anh ấy chọn nền móng chắc chắn khi cơn bão đến, ngôi nhà đó

không bị ảnh hưởng gì. Hạng người thứ hai này được so sánh là người nghe lời Chúa và đem ra thực hành : Để trở thành người môn đệ đích thực thì nhất thiết phải thi hành ý Thiên Chúa, sống theo lời Đức Giêsu dạy. Chúng ta không thể nói rằng mình tin yêu Chúa, mà cuộc sống chúng ta lại không theo giáo huấn của Ngài.

Ngoài ngôi nhà vật chất kể trên, chúng ta liên tưởng đến ngôi nhà tinh thần, đặc biệt ở đây nhấn mạnh đến ngôi nhà huynh đệ. Hội nhập những gia đình trong những hoàn cảnh đặc biệt: ly thân, ly dị, hôn nhân vô hiệu, hôn nhân hỗn hợp.... Trong bối cảnh này, xây nhà trên đá có nghĩa là:

- Gia đình cần phải sống hòa thuận, thương yêu nhau, giáo dục con cái trong đức tin; - Giáo Hội giáo dục mục vụ: đồng hành, biện phân và hội nhập các gia đình nói trên cách nghiêm chỉnh, theo tinh thần phúc âm. Làm thế nào để các gia đình đó có thể tham gia các sinh hoạt của cộng đồng Họ đạo, tùy theo vị thế của của các gia đình đó.

"Trước những hoàn cảnh khó khăn và những gia đình bị thương tích, luôn luôn cần nhớ lại một nguyên tắc chung: "Các mục tử phải biết rằng, vì lòng yêu mến sự thật, họ buộc phải cẩn thận phân định các hoàn cảnh" (FC, 84). Mức trách nhiệm không ngang nhau trong mọi trường hợp, và có thể tồn tại các yếu tố làm hạn chế khả năng quyết định. Vì thế, trong khi cần nêu rõ ràng đạo lý của Hội thánh, phải tránh những phán đoán thiếu xét đến tính phức tạp của các hoàn cảnh khác nhau, và cần lưu tâm đến cách họ sống nỗi đau khổ mà họ đang chịu do tình trạng của họ" (NVTY 79).

Mỗi thành phần dân Chúa, trong đó có những loại gia đình kể trên cần cộng tác với nhau để xây dựng thân thể Đức Kitô, không phân biệt thành phần nào: “*Và chính Người đã ban ơn cho kẻ này làm Tông Đồ, người nọ làm ngôn sứ, kẻ khác làm người loan báo Tin Mừng, kẻ khác nữa làm người coi sóc và dạy dỗ. Nhờ đó, dân thánh được chuẩn bị để làm công việc phục vụ, là xây dựng thân thể Đức Kitô*” (Ep 4, 11-13). Thật là một lý tưởng để mọi gia đình sống với nhau và xây dựng thân thể Đức Kitô.

Xin Chúa dạy chúng ta biết thương yêu nhau luôn đồng hành với tất cả anh chị em chúng ta ở bất cứ cảnh ngộ vui buồn nào. Xin Chúa ban phúc lành cho chúng ta và đặc biệt là cho những gia đình gặp khó khăn, để họ hội nhập, để họ có thể xây nhà trên đá và tiếp cận mục vụ toàn diện.

+ Phêrô Huỳnh Văn Hai
Giám Mục Gp. Vĩnh Long

Tháng 12/2019

CON ĐƯỜNG HỘI NHẬP XÂY NHÀ TRÊN ĐÁ

Cần được các cộng đoàn Hội thánh đồng hành trên con đường hội nhập

Trên hành trình đi về hội nhập ngày càng trọn vẹn hơn vào đời sống Hội thánh, những người li dị và tái hôn dân sự không chỉ được các linh mục đồng hành giúp đỡ, nhưng toàn thể cộng đồng Kitô hữu được mời gọi nâng đỡ họ. Đức thánh cha Phanxicô nói: «các cộng đoàn Kitô hữu không nên bỏ rơi các cha mẹ đã li dị những người đang sống một mối quan hệ mới. Ngược lại, cần đưa họ vào cộng đoàn và đồng hành với họ trong vai trò giáo dục con cái. Thật vậy, “làm sao chúng ta có thể khuyên các người cha người mẹ này làm tất cả để giáo dục con cái trong đời sống đức tin Kitô giáo, và cho họ mẫu gương về một đức tin xác quyết và thực hành, trong khi chúng ta lại để cho họ xa cách đời sống của cộng đoàn, như thể họ đã bị tuyệt thông? Ta phải làm cách nào để tránh không bồi thêm những gánh nặng khác ngoài gánh nặng con cái mà họ phải mang vác, trong những hoàn cảnh này”» (AL 246).

Trong xã hội thế tục hóa, càng ngày môi sinh tổ ấm gia đình truyền thống càng trở nên hiếm hoi và các gia đình ngày càng ít được hỗ trợ từ cơ cấu xã hội. Các gia đình có khuynh hướng khép mình lại sống các mối quan hệ mong manh như những ốc đảo, đang khi ơn gọi gia đình là mở ra: mở ra với sự sống và với sinh sản vì ích chung. Không có nâng đỡ từ phía xã hội gia

dình tồn tại rất khó khăn. Trong bối cảnh đó, Hội thánh kêu gọi xây dựng một nền văn hóa gia đình, được đan kết bằng những thực hành, truyền thống tốt lành, những không gian của hiệp thông, giúp nâng đỡ khát vọng về gia đình (cf. AL 1) và sống tình yêu thương đích thực (cf. AL 294) của mọi con tim nhân loại. Nếu muốn xây dựng một cộng đồng toàn hảo, Hội thánh phải kiến thiết một căn nhà chung trên nền tảng vững chắc giữa một xã hội như sa mạc các ốc đảo sống chủ nghĩa cá nhân.

Sóng dự phóng khôn ngoan của Kiến Trúc Sư thần linh

Các gia đình xây trên nền vững chắc là Đức Kitô được ví như xây nhà trên đá. Còn các gia đình chối bỏ dự phóng của Kiến trúc sư khôn ngoan ấy là những gia đình xây nhà trên cát dễ sụp đổ. Tin mừng theo thánh Matthêu (7,24-29) nói: xây dựng trên đá là thiết lập nhà trên Lời Chúa Giêsu; lắng nghe Lời Người mà không đem ra thi hành như là xây nhà trên cát. Đoạn Tin Mừng này nói ở cuối Diễn từ trên núi, trong đó Chúa Giêsu nói: «ngoại trừ trường hợp hôn nhân bất hợp pháp, ai rẫy vợ là đẩy vợ đến chỗ ngoại tình; và ai cưới người đàn bà bị rẫy, thì cũng phạm tội ngoại tình» (Mt 5,32). Lòng thương xót lớn lao hơn cần được bày tỏ cho những kẻ “xây nhà trên cát”, do họ đã đi ngược những lời giáo huấn này của Chúa Giêsu, là làm sao giúp họ rút ra được từ bãi cát lầy này những viên đá và đặt trên nền Đá vững chắc. Còn Tin Mừng theo thánh Luca (6,47-49) thì nói: người ta xây nhà trên nền móng không sâu cho đủ, không chạm đến nền đá. Đối với những người này, không cần đòi họ phải bứng rẽ, nhưng đòi hỏi càng phải tiếp tục đào sâu Lời Chúa hơn nữa.

Hai dụ ngôn phân loại hai hoàn cảnh gia đình và cho họ hai lối đi vào đời sống Hội thánh. Những người sống trong hoàn cảnh rõ ràng và thường xuyên nghịch với Lời Chúa (lì dị “tái hôn”, hôn nhân dân sự, sống chung thực tế...) phải được cảnh báo rằng họ đang xây nhà trên cát. Con đường giải thoát duy nhất là từ bỏ bãi cát lầy ấy, tức tình cảnh mà họ đang sống. Họ cần bước trên hành trình trở về hội nhập để hiệp thông trọn vẹn hơn. Phải kiên nhẫn và tế nhị thông truyền cho họ biết rằng khát vọng sống tình yêu đích thật của họ không thể nở hoa trên mảnh đất này, tức là tiếp tục sống mối quan hệ theo cách ấy. Họ phải nhổ rễ khỏi nơi ấy để sống thích ứng với kế hoạch đã định bởi vị Kiến Trúc Sư thần linh. Đó là dự phỏng duy nhất phải theo đuổi để xây dựng tòa nhà vững chắc, có thể kháng cự với mọi thời tiết xấu.

Một khi đã dâm rẽ trên đất cứng, cần làm một việc khác nữa, như thánh Luca chỉ dạy, đó là đào bới mỗi ngày một sâu hơn vào mảnh đất cứng vững chắc đó, tức là Đức Kitô. Khi ấy tòa nhà của ta có thể phát triển rộng, và gia đình có thể trở nên phong nhiêu và đón tiếp các gia đình khác, nâng đỡ họ lúc gặp khó khăn, như thế đã tạo ra bầu khí và văn hóa gia đình. Đó là mục đích cuối cùng của tiến trình hội nhập. Người ta không những được hội nhập hoàn toàn vào Hội thánh, mà còn có thể làm Hội thánh sinh trưởng lớn rộng, mở rộng không gian cho những người khác đến cư ngụ, như cây của Tin Mừng nơi chim trời có thể đến làm tổ trên cành (cf. Mt 13,31-32).

Câu hỏi gợi ý suy tư và thảo luận

1. Anh / chị đang làm gì trong “hoàn cảnh gia đình” hiện tại để sống sự thật về giây hôn phối bí tích và bác ái đích thật? Tình thương và trách nhiệm đối với con cái, với người bạn đường không kết ước hôn phối, với người phổi ngẫu đã kết ước không còn sống chung, ... ?
2. Anh / chị đã quyết định bước đi trên con đường hoán cải và trở về để hội nhập hoàn toàn vào đời sống Giáo hội chưa ? Điều gì cần phải làm hiện tại để sống Lời Chúa, để tiến tới xây nhà trên đá ?
3. Dù chưa trọn vẹn hay hoàn hảo, đời sống hiện tại của anh / chị và của gia đình anh / chị vẫn có thể sống tình hiệp thông với Chúa Kitô và Hội thánh qua việc cầu nguyện, nghe và thực hành Lời Chúa hàng ngày. Anh / chị có ý thức và nỗ lực sống đức tin, đức cậy và đức mến như thế chưa ?

+ GM Louis Nguyễn Anh Tuấn

Kêu mời: Anh chị em thân mến, chúng ta đã nghe rất nhiều lời Chúa dạy về việc xây dựng hạnh phúc gia đình. Có những lời khó thực hiện, cũng có những lời dễ làm. Chúng ta hãy để cho lời Chúa hòa nhập vào cuộc sống chúng ta. Chúng ta cùng hiệp ý cầu nguyện:

1. *Chúa phán: "Các con hãy yêu thương nhau, như Thầy đã yêu thương các con".* Chúng ta cầu nguyện cho các gia đình đang gặp khó khăn, sớm khắc phục tình yêu mình theo gương mẫu tình yêu của Chúa.
2. *Chúa phán: "Các con hãy làm việc này mà nhớ đến Thầy".* Chúng ta cầu nguyện cho các gia đình đang gặp khó khăn, biết đặt mọi cuộc sống mình trong bí tích Thánh Thể và trong lòng thương xót Chúa.
3. *Chúa phán: "Ai nghe và thực hành Lời Chúa thì có phúc hơn".* Chúng ta cầu nguyện cho các gia đình đang gặp khó khăn, sớm khám phá ra bí quyết hạnh phúc và thành công trong việc thực hành Lời Chúa dạy.
4. *Chúa phán: "Phúc cho những ai bị bách hại vì lẽ công chính, vì Nước Trời là của họ".* Chúng ta cầu nguyện cho các gia đình đang gặp khó khăn, biết chịu đựng những khổ nhọc trong cuộc sống vì Danh Chúa.

Kết thúc: **Lạy** Chúa, Chúa muốn mọi gia đình được hạnh phúc trong Nước Trời. Xin ban Thánh Thần Chúa đến giúp chúng con yêu thương nhau, và đủ nghị lực để thi hành ý Chúa, mà đạt tới hạnh phúc đời này và đời sau. Chúng con cầu xin nhờ Đức Kitô... Amen.

Lm. Phêrô Nguyễn Văn Hiền

CHUNG THỦY, NỀN TẢNG ĐỜI SỐNG HÔN NHÂN

Hôn nhân gia đình, một ơn gọi cao trọng trong các ơn gọi của con người. Cao trọng vì nó họa lại rõ nét nhất hình ảnh Thiên Chúa Ba Ngôi (vợ, chồng, con cái yêu thương nhau); cao trọng vì con người tiếp tục tham gia vào công trình sáng tạo của Іáng Tạo Hóa (sinh con đẻ cái). Ngoài ra, hạnh phúc căn bản thật sự chỉ có trong một mái ấm gia đình yêu thương, từ đó phát sinh ra hạnh phúc khác (Tv 127). Vì vậy, những bậc làm cha mẹ cần thấy được tầm quan trọng của ơn gọi này, bởi khi đã chọn lựa và quyết định thì cần phải sống trọn vẹn những gì mình đã cam kết. Trọn vẹn ở đây không có nghĩa là nên hoàn hảo 100%, hay là vẹn toàn tuyệt mỹ (chỉ có nơi Thiên Chúa), nhưng là *sống hết mình*, hết cả tấm lòng dù còn giới hạn, khiêm khuyết, lối lầm. "*Không có tình yêu nào cao quý cho bằng tình yêu hy sinh thí mạng mình cho người mình yêu*". Mà thể hiện tình yêu cao quý này chính là sự chung thủy.

Ngoài ra, tình yêu đòi sự trung thành cả trong những lúc thất bại, gian nan thử thách.

Lời cam kết mà đôi vợ chồng công khai tuyên bố trong ngày hôn lễ cũng đủ nói lên tính kiên trung mà hai người cần thể hiện trong suốt cuộc đời "...*Giữ lòng chung thuỷ với anh / em khi thịnh vượng cũng những lúc gian nan, khi mạnh khoẻ cũng như lúc ốm đau và tôn trọng anh / em mọi ngày suốt đời tôi*".

Hiện diện với người yêu trong lúc vui sướng, lúc thành đạt, lúc cơm no áo ấm là điều bình thường. Nhưng tình nghĩa vợ chồng được tỏa sáng hay không chính là trung thành trong những lúc gian nan, lận đận, lúc đau khổ, và thử thách. Tìm cách tránh tránh, rút lui trong những lúc "dầu sôi lửa bỏng" là biểu hiện của sự yếu nhược, thiếu can đảm. Và hành động như vậy là chúng ta đã *tách thập giá ra khỏi vinh quang*, tách đau khổ ra khỏi hạnh phúc trong tiến trình theo Ích Kitô.

Vẫn biết, "Sông có khúc, người thì có lúc". Nhưng lòng chung thuỷ, sự trung thành thì đòi có luôn luôn. Sự chung thuỷ cần phải tỏ ra một dấu chỉ cụ thể, chứ không nói suông. Một lời cam kết trung thành, "sẽ mãi mãi bên em trọn đời", một câu hứa "dù có nhẩy vào lửa, vì em anh cũng chơi luôn"... chưa đủ chứng tỏ mình là con người "trước sau như một". Một hành động cụ thể, một sự tương trợ hiệu quả, luôn có giá trị gấp trăm ngàn lần lời nói. Ít ra là sự hiện diện, dù ở hình thức nào, sự gần gũi trong lúc người yêu, người bạn, người thân của mình đang gặp khốn khó, đang đau khổ... cũng đủ nói lên sự trung thành, lòng chung thủy. Khi đó, chúng ta biến mái ấm của mình thành nơi đem lại hạnh phúc thật sự.

Lm Gioan Lê Tiến Thiện

VĂN KIỆN HƯỚNG DẪN VIỆC TÔN KÍNH TỔ TIÊN

Trong Đại hội lần thứ XIV diễn ra từ 30/9 đến 4/10/2019 tại Trung tâm Mục vụ Giáo phận Hải Phòng, Hội đồng Giám mục Việt Nam đã cho phép áp dụng thử nghiệm “Văn kiện hướng dẫn việc tôn kính tổ tiên” trong thời gian 3 năm, từ ngày 04/10/2019. Và trong buổi Hội thảo Văn hóa được tổ chức ngày 25-26/10/2019 tại Trung tâm Mục vụ TGP Sài Gòn, Đức cha Giuse Đặng Đức Ngân, Chủ tịch Ủy Ban Văn Hóa đã công bố và giới thiệu văn kiện này. Chúng con xin được trích phần III và IV của văn kiện để mọi người tiện tham khảo.

1/ BÀN THỜ GIA TIÊN VÀ LỄ GIA TIÊN

1.1 Bàn thờ gia tiên

Chúng tôi khuyến khích mỗi gia đình Công giáo nên lập bàn thờ gia tiên để kính nhớ ông bà tổ tiên. Bàn thờ gia tiên được đặt dưới bàn thờ Chúa trong gia đình. Trên bàn thờ có thể treo di ảnh ông bà hoặc họ hàng thân thuộc, nhưng không bày biện những gì có tính cách mê tín.

1.2 Lễ gia tiên tại gia đình Công giáo

Những lời cầu nguyện trong lễ gia tiên (tại gia) không thuộc phụng vụ thánh lễ và phụng vụ bí tích. Thông thường trong nghi thức lễ cưới và lễ tang, lễ gia tiên là nghi thức xã hội dân sự nhưng luôn được kết thúc bằng lời cầu nguyện dâng lên Chúa nhằm thánh hóa các nghi thức xã hội dân sự và mang lại ý nghĩa thiêng liêng cho các nghi thức này.

Trong lễ gia tiên, những lời khuyên nhủ của bố mẹ và các vị cha bác phải thẩm nhuần đạo lý Tin Mừng. Các vị có thể chia sẻ những kinh nghiệm khôn ngoan, thực tế về hôn nhân gia đình, nhưng cần nhắc nhở đôi tân hôn về ý nghĩa, mục đích của hôn nhân Công giáo, trong đó có lòng hiếu thảo và biết ơn ông bà tổ tiên.

1.3 Lễ gia tiên tại gia đình lương dân

Tại các gia đình lương dân vào những dịp lễ tết, giỗ kỵ, lễ gia tiên thường gồm một số nghi thức có tính chất tín ngưỡng. Nhiều gia đình lương dân có con dâu, con rể Công giáo giữ vai trò tổ chức lễ gia tiên hoặc cùng với gia đình cúng giỗ gia tiên. Để giữ tình thuận thảo với gia đình đối bên, những người con dâu, con rể này và con cái của họ có thể sắm sửa lễ vật và dâng lễ vật trên bàn thờ gia tiên, vái hương trước di ảnh tổ tiên nhưng cần hiểu: trong lòng chỉ tôn thờ một Thiên Chúa duy nhất, đồng thời cũng sẵn sàng bày tỏ lòng thảo hiếu biết ơn tổ tiên qua các nghi thức lễ gia tiên và xác nhận thảo hiếu với tổ tiên là bốn phận của Kitô hữu.

2/ CỜ NGŨ HÀNH

Cờ ngũ hành được sử dụng phổ thông từ lâu đời không chỉ ở Việt Nam mà còn tại Trung Hoa, Nhật Bản, Hàn Quốc. Trong các lễ hội, đình đám tại Việt Nam, đều có trang cờ ngũ hành. Nhiều giáo phận đã có sáng kiến sử dụng cờ ngũ hành với hình thánh giá trong lòng cờ. Thượng cờ ngũ hành trong xóm đạo, nơi nhà thờ cách nào đó cũng là khẳng định người Việt cùng có chung với nhau cảm xúc, lối nghĩ, tâm hồn Việt. Đức Thánh Giáo Hoàng Gioan Phaolô II đã khẳng định, Phúc Âm

Chúa Kitô luôn sẵn sàng đồng hành với các dân tộc, đồng hành với những cảm xúc vui buồn, với cả niềm hân diện của các dân tộc, trong đó có dân tộc Việt Nam. “Hỡi các dân tộc khắp mọi nơi, hãy mở cửa cho Chúa Kitô! Phúc Âm của Người không bao giờ làm mất đi tự do của con người, mất đi việc tôn trọng cần phải có đối với mọi nền văn hoá cũng như với bất cứ những gì tốt lành nơi mỗi một tôn giáo” (Redemptoris Missio, 2).

IV/ NHỮNG THÓI TỤC TRÁI VỚI ĐỨC TIN CÔNG GIÁO

Giáo Hội tại Việt Nam luôn tôn trọng nền văn hoá dân tộc mình cũng như tôn trọng bất cứ những gì tốt lành nơi mỗi tôn giáo (x. Redemptoris Missio, 2), nhưng giáo hữu không được thực hiện những thói tục ngược chiều với đức tin Công giáo sau đây:

1/ COI TUỔI, COI “NGÀY LÀNH THÁNG TỐT”

Coi tuổi, chọn ‘ngày lành tháng tốt’ (như trong lễ cưới hỏi, lễ tang và các sinh hoạt như buôn bán, xuất hành, khởi công xây dựng, sinh con cái...) là đi ngược với xác quyết “Đức Kitô... là chủ thời gian và muôn thế hệ” (Sách Lễ Roma, Nghi thức làm phép nến Phục Sinh).

2/ ĐẶT TƯỢNG THẦN TÀI, ÔNG ĐỊA

Cúng vái và đặt tượng Thần Tài, Ông Địa tại cửa hàng hay nhà riêng để cúng vái và cầu xin tiền tài như các lương dân quen làm là lối phạm giới răn thứ nhất, “thờ phượng và kính mến một Thiên Chúa duy nhất”.

3/ ĐẶT HỒN BẠCH HAY LINH VỊ

Hồn bạch là miếng vải dài phủ mặt người vừa qua đời, về sau dùng để kết thành hình người được đặt trên giường thờ (linh tọa) và gia đình tin tưởng hồn người chết sẽ hiện diện tại đây. Dân gian cũng có thói quen đặt linh vị (bài vị) trên bàn thờ gia tiên. Linh vị là tấm gỗ ghi tên tuổi và chức vị người đã chết đặt nơi bàn thờ gia tiên. Linh vị được coi là vật thiêng, nơi linh hồn người chết ở lại với người thân trong nhà, nên gia đình di chuyển đi đâu đều mang theo. Đặt hồn bạch hay linh vị là ngược với đức tin Công giáo.

HĐGM/NVN đã khẳng định: “Bàn thờ gia tiên để kính nhớ ông bà tổ tiên được đặt dưới bàn thờ Chúa trong gia đình, miễn là trên bàn thờ không bày biện điêu gì mê tín dị đoan, như hồn bạch” (QNHĐGM/NVN 1974, 1).

4/ MỞ CỬA MẢ

Mở cửa mả là nghi thức làm tại mồ mả người mới được chôn cất. Gia đình có lễ tang tin tưởng, mở cửa mả để giúp cho hồn người chết đi lên天堂 (trong nghi thức người ta quen đặt một cây thang có 7 bậc dành cho nam và 9 bậc dành cho nữ để tìm lối ra siêu thoát). Những việc làm này là ngược với đức tin Công giáo (x.QNHĐGM/NVN 1974,1).

Lm Phêrô Hồ Hoàn Vũ

Linh mục René-Luc: Dụ ngôn keo dính hay tại sao phải xưng tội?

Các câu chuyện ẩn dụ, các dụ ngôn là phương tiện cực mạnh để loan báo Lời Chúa. Đó là vì sao trong Phúc Âm Chúa dùng đến 48 dụ ngôn. Linh mục René-Luc đã quyết định dùng phương tiện này để rao giảng Phúc Âm.

Linh mục René-Luc giải thích, dụ ngôn keo dính nói lên tầm quan trọng khi xưng tội với một linh mục. Theo linh mục, “tội trong đời chúng ta như keo dính loại mạnh, nó làm cho chúng ta tê liệt, chặn chúng ta lại, chúng ta không còn tự do”. Keo làm dính mọi chỗ, nó có thể làm dính luôn những người đến gần chúng ta, cũng như tội, nó có thể nhiễm qua người thân cận chúng ta. Bị keo dính, phản xạ đầu tiên của chúng ta là đi rửa tay. Linh mục so sánh việc rửa tay này như một hình thức đơn giản xin Chúa tha thứ. Nhưng theo linh mục, nó thật sự không có hiệu quả.

Để giải quyết vấn đề, linh mục giải thích, phải chế ra một thủ thuật tài tình khác: quyền lực của nước Thần Khí, quyền lực của nước Thần Khí sẽ không chuyển qua nếu không có linh mục. Vì thế Chúa đã “quyết định chọn những con người khiêm hèn là linh mục”, tương tự như các chai nước Thần Khí để thể hiện quyền năng của Ngài.

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch
Nguồn: phanxico.vn

KHỦNG HOẢNG ƠN GỌI

Bình sinh ra và lớn lên trong một gia đình công giáo, cha mẹ cậu có máu cờ bạc, nợ nần chồng chất nên đã phải bỏ đi xa để trốn tránh các con nợ, đất và nhà cửa đều bị chủ nợ quy giá và chiếm lấy hết; ngay từ nhỏ, Bình đã phải sống với bà Ngoại, sau khi tốt nghiệp trung học phổ thông, Bình được Ngoại đưa vào một Dòng tu để cậu sống lý tưởng ơn gọi tu trì, sau khi trãi qua 2 năm đệ tử, rồi 2 năm tập viện, Bình đã bước lên cung thánh để Tuyên khấn tuân giữ ba lời khấn dòng: Khiết Tịnh, Vâng Phục, Khó Nghèo, chính thức trở thành một tu sĩ trước sự vui mừng của Ngoại cũng như bà con dòng họ.

Sau khi khấn hứa được vài tháng thì Thầy Bình được Bề Trên sai đi giúp một họ đạo vùng quê, cộng tác với Cha Sở trong việc dạy giáo lý cho các em thiếu nhi, thăm viếng bà con nghèo, đau yếu. Hơn hai năm trong vai trò một thầy giúp xứ, Bình cũng được nhiều người yêu mến qua đời sống phục vụ và yêu thương của mình dành cho những người nghèo. Sau thời gian giúp xứ, thầy được Bề Trên gọi về để cùng với anh em đã khấn, chuyển đến cộng đoàn ở Thành Phố để đăng ký chương trình học thần học dành cho tu sĩ của các dòng tu; thầy đã sống, học tập tại cộng đoàn học viện này được ba năm, sau đó thì về lại nhà Mẹ của dòng để dọn mình chuẩn bị bước lên cung thánh, tuyên khấn trọn đời. Đời tu của Thầy tưởng chừng như êm ả, bình lặng với thân phận một tu sĩ sống ba lời khấn dòng, kết hợp với Chúa qua nếp sống hằng ngày...

Một đêm nọ, mình nhận được tin nhắn của Thầy từ Zalo với những lời tâm tình đầy lo âu, do nhiều đêm mất ngủ vì đang

gặp khủng hoảng và nhờ mình cầu nguyện thật nhiều cho Thầy; quá bất ngờ khi nhận được những dòng tâm sự của Thầy, mình đã nhấn lại để hỏi thăm, chia sẻ trong tư cách là bạn, nhằm động viên, giúp Thầy vượt qua thử thách để mạnh mẽ và kiên định với lời khấn của mình. Vài ngày sau đêm trò chuyện đó, Thầy lại nhấn tin, cho biết là đã xin Bè Trên để đi tinh túm một thời gian, nếu vượt qua được thì trở về Dòng để khấn trọn, còn không thì có lẽ Thầy sẽ không trở lại nhà Dòng nữa.

Hơn một tháng trôi qua từ khi Thầy rời khỏi Dòng, Thầy cắt hết mọi phương tiện liên lạc và cũng không ai biết Thầy ở đâu, rồi một đêm nọ mình nhận được nhiều tin nhắn của Thầy, Thầy bảo không vượt qua được bản thân mình, nguyên nhân chính khủng hoảng là Thầy đã thầm yêu riêng một người trong thời gian học ở Thành Phố, khi về nhà Mẹ chuẩn bị khấn trọn đời, hình bóng người này luôn xuất hiện trong tâm trí, cảm thấy mình không thể sống mà không có người này bên cạnh... Lương tâm Thầy luôn cắn rứt, bất an và cũng không thể tiếp tục sống trong Dòng được nữa, và tình thương của Thầy dành cho người bạn đó cũng sẽ chôn vùi theo năm tháng vì nó trái với luân thường đạo lý của con người.

Chuyện của Thầy Bình là một bài học cảnh báo cho các bạn trẻ đang bước vào tương lai, đang định hướng cho ơn gọi của đời mình và phải chịu trách nhiệm trước sự chọn lựa cũng như sống xứng đáng trong bậc sống của mình, hầu hết các vấn đề khủng hoảng nơi ơn gọi tu trì lẩn hờn nhân đều bắt nguồn từ lối sống dễ dãi, hưởng thụ, nuông chiêu theo những đam mê bản thân; dẫn đến việc thiếu khả năng chịu cực, hy sinh hâm mình để thăng tiến đời sống tâm linh. Thế nên, điều cần nhất để giữ mình sống tốt, quân bình và thăng vượt được mọi cám dỗ là phải dành thời gian để: “ăn chay, cầu nguyện”; Chính Chúa

Giêsu cũng từng khẳng định có những loại quỷ chỉ có chay tịnh và cầu nguyện thì mới xua trừ được chúng mà thôi.

Mục Vụ giới trẻ năm 2020 với chủ đề: “Đồng hành với người trẻ hướng đến sự trưởng thành toàn diện” phần nào nêu bật lên được sự quan tâm, lo lắng cách đặc biệt của Giáo Hội dành cho giới trẻ, định hướng năm mục vụ này là thời điểm hết sức quan trọng để người trẻ có được điểm tựa, kín mít được sức sống từ nơi Chúa, và qua những bài học từ giáo huấn của Hội Thánh, người trẻ sẽ ý thức hơn giá trị của đời mình, để Lời Chúa lắng đọng tâm hồn, để rồi nhận ra được Thánh ý của Chúa mà sống trọn vẹn ơn gọi đời mình. Hy vọng, Bình và nhiều bạn trẻ khác đang gấp khung hoảng, sẽ gấp được chính Đức Giêsu đồng hành với mình, được Ngài giải thích từng biến cố cuộc sống và làm bừng lên niềm hy vọng, sự hăng say của sức trẻ, để rồi đứng dậy, quay về nẻo chính đường ngay, đi lại đúng con đường mà Chúa đã vạch sẵn, kêu mời mình bước vào trong thánh ý nhiệm mầu của Ngài.

Dòng Kitô Vua – Vĩnh Long

Yêu là như thế !

Tại thế vận hội đặc biệt dành cho người khuyết tật, có chín vận động viên đều bị thương tổn về thể chất hoặc tinh thần, cùng tập trung trước vạch xuất phát để tham dự cuộc đua 100m. Khi súng hiệu nổ, tất cả đều lao đi với quyết tâm chiến thắng. Trừ một cậu bé. Cậu cứ vấp té liên tục trên đường đua. Và cậu bật khóc. Tüm người kia nghe tiếng khóc, giảm tốc độ và ngoái lại nhìn. Rồi họ quay trở lại. Tất cả, không trừ một ai! Một cô gái bị hội chứng Down dịu dàng cúi xuống hôn cậu bé: "Như thế này, em sẽ thấy tốt hơn". Cô gái nói xong, cả chín người cùng khoác tay nhau sánh bước về vạch đích. Khán giả trong sân vận động đồng loạt đứng dậy, tiếng vỗ tay hoan hô vang dội.

Chiến thắng không phải là tất cả mà ý nghĩa thật sự của cuộc sống là ta giúp đỡ người khác cùng chiến thắng dù ta có phải chậm lại một bước. Quả thật, bất cứ thời đại nào cũng cần đặt tình thương làm nền tảng. Bởi vì tình thương mang lại hòa bình, hạnh phúc và sự tươi đẹp. Đó cũng là lời Chúa Giê-su đã nói: "Mọi người sẽ nhận biết anh em là môn đệ Thầy là anh em hãy yêu thương nhau.

Trong tình thương mọi người sẽ không còn một khoảng cách nào và chúng ta được hiệp thông trọn vẹn với Thiên Chúa là Đấng luôn yêu thương tất cả chúng ta. Và Thần Khí Chúa sẽ tuôn đổ tràn trề trên các con cái Người.

Bao lâu con người sống trong hòa bình và tình thương bấy lâu là dấu chỉ của người có sự khôn ngoan của Thiên Chúa. Chúa phán: "Người ngu dại xây nhà trên cát, mưa sa bão tố ập vào,

nhà ấy sẽ sụp đổ tan tành. Còn người khôn xây nhà trên đá, dù mưa sa nước lũ nhà cũng không sập” (Mt 7, 26 – 27). Vì vậy, chúng ta cần xây dựng một nền văn minh dựa trên những nguyên tắc sau:

1. Không có sự hận thù, nhưng đồng lòng thương cảm:

Sách Sáng Thế tường thuật nguyên nhân của sự chia rẽ loài người với nhau và mất đi tương quan với Thiên Chúa: Xây tháp Baben (St 11, 4-6), phân chia vương quốc (1V. 4, 13), sống theo tính xác thịt (1Cr 3, 1-3).

2. Loại bỏ tính chiếm hữu mà cần có tình thần xả kỷ:

Cái nghịch lý của thời đại hiện nay là người ta hô hào xóa đói giảm nghèo, cứu trợ thiên tai, đẩy lùi bệnh tật...Nhưng lại nổi lên tính độc chiếm ẩn danh cách tinh vi. Những ai đã giàu lại giàu thêm, nghèo thì bị lệ thuộc. Vì thế nghèo đói, bệnh tật, bất công vẫn lan tràn. Chúa Ki-tô đã nói: “Không có tình yêu nào lớn hơn tình yêu của người đã hy sinh tính mạng vì bạn hữu của mình (Ga15,13). Đây là mẫu gương của tình yêu tận cùng thể hiện tinh thần xả kỷ mà giữa thời đại chúng ta đang có nguy cơ chối bỏ điều đó.

3. Đập tan kẻ nội thù và biết đặt Đức Ki-tô làm nền tảng:

Kẻ nội thù ở đây chính là sự ích kỷ cái tôi của mỗi người. Có một cám dỗ thường kỳ bao vây tất cả cuộc hành trình thiêng liêng và công tác mục vụ đó là những kết quả tùy thuộc vào tài năng của chúng ta khi hành động và lên chương trình trước.

"Nếu như không có Chúa Ki-tô, chúng ta không làm gì được"(Ga15, 5)

Nếu chúng ta đặt nền tảng là Đức Ki-tô và hằng kết hợp với Người trong cầu nguyện và hoạt động, thì không có một thế lực, thử thách nào có thể làm chúng ta lung lay, vì có Đức Ki-tô là có tất cả. Và mọi hoàn cảnh, thể lý, trở ngại không là gì khi tình thương và hòa bình được vững mạnh trong tình yêu Đức Ki-tô. Ước mong sao các gia đình công giáo cũng biết xây dựng gia đình mình trên nền tảng đó. Vì không có tình yêu mọi sự sẽ hóa ra vô ích.

MTG Cái Nhum

HÃY MỞ LÒNG ĐỂ TÌNH YÊU LÊN NGÔI

Dòng Mến Thánh Giá đang chuẩn bị gần cho đại lễ mừng 350 năm thành lập. Từ hai nữ tu đầu tiên là Anê và Paula, giờ đây 30 Hội dòng Mến Thánh Giá với con số gần 9000 nữ tu là hoa trái của Đức Cha Lambert đã hiện hiện gần như khắp các Châu lục.

Đời tu không phải lúc nào cũng êm đềm, hạnh phúc. Dù vậy tôi luôn cảm tạ Chúa đã thương chọn gọi tôi bước theo Ngài trong ơn gọi yêu mến Thánh Giá Đức Kitô. Đang ngồi miên man suy nghĩ, nhìn đồng hồ... vẫn còn 10 phút nữa mới có xe buýt, tôi vội lấy tràng chuỗi, lân hạt cho “Ấm lòng chiến sĩ”. Chưa đọc trọn năm kinh Kính mừng, bỗng nghe “tin-tin”, kính xe hạ xuống, chưa kịp nhận diện rõ là ai thì tiếng Lan Phương đã vọng ra từ trong xe:

- Bà Sơ, lên xe Phương chở cho về nhà nè! Tôi vội mở cửa xe bước lên mà không cần hỏi thêm câu gì.

Lan Phương là cô bạn thân của tôi suốt 4 năm đại học. Tốt nghiệp xong tôi bước theo ơn gọi Mến Thánh Giá, Phương thì phụ tiếp quản lý Công ty với Bố.

- Ủa Phương đi đâu chạy ngang đây dậy?
- Phương đi công việc cho Ba. Còn Hạnh, xe đâu mà đợi xe buýt ở đây?
- Xe Hạnh cho một Dì khác mượn rồi. Hạnh đi xe buýt cũng tiện. Sao lâu quá hỏng thấy Phương ghé cộng đoàn, Dì Ba hay nhắc Phương lắm đó!
- Phương cũng nhớ Dì Ba và các Dì lắm. Ba Phương đang đi công tác nước ngoài, Phương phải quán xuyên Công

ty, công việc khá nhiều Nhưng mà Phương vẫn không bỏ Lễ Chúa nhật nhá, yên tâm nha Sơ nhí!

- Còn chuyện của Phương và anh Đạt sao rồi?
- Phương với anh Đạt đâu còn gì nữa Hạnh, Phương có công việc của Phương, anh Đạt cũng không thiếu người yêu đâu Hạnh à!
- Sao Phương lại nói vậy? Dây hôn phối chính là cái “còn” của hai người. Biết bao lần Hạnh để cập đến anh Đạt, Phương đều không dám đối diện, bản thân Phương ly thân hơn ba năm mà cũng không hề yêu ai, bao nhiêu đó cũng đủ cho Hạnh biết là Phương không hề quên được anh Đạt.
- Sau chuyện buồn của ba năm trước, anh Đạt có đến gặp Ba xin lỗi để đón Phương về, nhưng Ba cương quyết không tha thứ và cấm anh Đạt tới lui với Phương. Lúc đó Phương buồn vì hôn nhân có người thứ ba xen vào nên cũng lẩn tránh... Cứ như vậy mà có lẽ tình cảm giờ đây đã nhạt nhòa rồi Hạnh ơi!.
- Sao Phương nghĩ là nhạt nhòa? Nếu nhạt nhòa thì cũng hơn ba năm nay sao anh Đạt không cưới vợ? Phương nè, con người ai lại không mắc phải những lỗi lầm, huống chi chuyện tình cảm thì làm sao tránh được sự tổn thương phải không? Dù sao bây giờ mọi chuyện đã qua, một lúc nồng nỗi, anh Đạt cũng đã hối hận và sửa đổi rồi.
- Nhưng mà...
- Còn nhưng nhị gì nữa!?
- Ba Phương còn giận anh Đạt lắm, Ba sẽ không đồng ý đâu.

- Hạnh thì không nghĩ vậy, lúc trước vì chuyện mới xẩy ra nên Bác giận là phải, chứ ba mẹ nào mà không muốn con hạnh phúc, quan trọng là ở Phương thôi. Phương nè, bớt tự ái lại đi cô nương. Nếu Hạnh nhớ hỏng lầm thì anh Đạt hẹn gặp Phương xin lỗi mấy lần mà Phương có chịu tha thứ đâu!

Phương ơi! Hạnh biết rất khó để có thể hàn gắn hai người lại với nhau, bởi vì mỗi người đều có cuộc sống riêng không ai lệ thuộc ai nữa. Nhưng Phương đừng quên trách nhiệm của mình với cuộc hôn nhân mà Thiên Chúa đã kết hợp. Phương không đón nhận anh Đạt, có phải gián tiếp làm cho anh Đạt lỗi đạo không... nếu như anh tiến thêm bước nữa? Huống chi mình còn có trách nhiệm với gia đình hai bên nữa Phương à. Cuộc đời đôi lúc chúng ta phải sống vì người khác nữa chứ đâu phải chỉ riêng mình. Hạnh hiểu Phương là người rất biết nghĩ cho người khác, sao với anh Đạt, Phương không mở lòng mình ra vậy? Bây giờ đến lúc Phương phải đi bước trước rồi đó...

- Hạnh ơi! Con tim đang chất vấn mình nè. Mình sẽ đi gặp anh Đạt. Đợi tin vui của mình nhé Hạnh!

Lạy Chúa! Nếu không có Chúa, không có những thúc bách của Chúa từ bên trong trái tim con người, thì có lẽ trần gian này chỉ là những hòn đảo của một trái đất băng giá vì thiếu vắng tình yêu. Như hơi ấm bò lừa nơi hang đá năm xưa đã làm cho Chúa Hài Nhi được ấm áp, xin cho những ai đang sống trong bậc vợ chồng biết dùng trái tim yêu thương thật sự để sưởi ấm cho nhau, để tình yêu được lên ngôi, hạnh phúc được tìm về.

Ơn gọi của Đức Phanxicô lúc 16 tuổi

"Tôi không biết chuyện gì xảy ra": Ngày 21 tháng 9 -1953, ngày lễ Thánh Mát-thêu, thanh niên trẻ Mario Bergoglio lúc đó mới 16 tuổi đã có một quyết định dứt khoát cho đời mình.

Hôm nay ngài nhắn nhủ với người trẻ kinh nghiệm tuổi trẻ của mình một cách kín đáo và tế nhị. Một ngày trước ngày lễ Thánh Mát-thêu, trong buổi tiếp kiến chung sáng thứ tư 20-9 Đức Phanxicô chào các bạn trẻ: “Ước gì sự trở lại của Thánh

Mát-thêu là tấm gương cho các con, các con thân mến, đó là tấm gương để các con sống theo tiêu chuẩn của đức tin”.

Đức Phanxicô không bao giờ quên ngày lễ Thánh Mát-thêu, 21-9-1953, ngày ngài xưng tội ở Buenos Aires, ngày đã làm thay đổi cuộc đời của ngài.

Ngài sinh ngày 17 tháng 12-1936, như thế lúc đó ngài mới... 16 tuổi! Lúc đó linh mục Carlos B. Duarte Ibarra ở Flores: “Tôi không nghi ngờ gì tôi sẽ là linh mục”, chính Đức Phanxicô kể về mình. Nhà văn Austen Ivorleigh kể trong quyển tiểu sử ông viết về Đức Phanxicô “Phanxicô, nhà cải cách, từ Buenos Aires đến Rôma” (François, le réformateur, de Buenos Aires à Rome, nxb. Emmanuel, 2017) : “Chúa ‘đi qua’ người thanh niên trẻ ngày 21 tháng 9 – 1953 (...). Di bộ đến đường Avenida Rivadavia, người thanh niên đi qua trước Nhà thờ Thánh Giuse mà anh biết rất rõ ràng. Khi đó ngài cảm thấy có một bức bách lật lùng là phải vào nhà thờ. ‘Tôi vào và tôi cảm thấy tôi phải vào – những chuyện mình chỉ cảm thấy trong lòng mà không biết cái đó là gì’, ngài giải thích với linh mục Isasmendi”.

Và tác giả kể đoạn này (tr.54): “Tôi nhìn, trời còn tối, đó là một buổi sáng tháng 9, có thể lúc đó là 9 giờ sáng, tôi thấy một linh mục đi bộ, tôi không biết ngài, ngài không phải là một trong các linh mục của giáo xứ. Ngài ngồi ở một trong các tòa giải tội, tòa cuối cùng bên trái khi nhìn lên bàn thờ. Tôi có cảm tưởng như có ai đẩy tôi vào tòa giải tội. Dĩ nhiên tôi kể cho ngài nghe các chuyện... nhưng thật sự tôi không biết chuyện gì xảy ra.

Khi xưng tội xong, tôi hỏi ngài ở đâu đến vì tôi không biết ngài, ngài nói với tôi: ‘Cha đến từ Corrientes và cha ở gần đây. Thỉnh thoảng cha đến dâng thánh lễ ở đây’. Cha bị ung thư máu và năm sau cha qua đời.

đó, tôi biết là tôi sẽ là linh mục. Tôi xác tín và tin chắc. Thay vì tiếp tục đi chơi với bạn, tôi về nhà vì tôi chìm đắm trong chuyện này. Sau đó tôi tiếp tục chương trình học và từ đó, tôi biết tôi sẽ làm gì”.

Tác giả Ivereigh viết tiếp: “Trong một bức thư viết năm 1990 để tả kinh nghiệm này, ngài giải thích mình như bị ngã ngựa”. (tr. 55).

Nhưng về nhà, Jorge Mario trong hơn một năm không nói với ai chuyện này. Ngài đã có ý định rõ ràng. Ngài thổ lộ với Oscar Crespo, người cùng làm ở phòng thí nghiệm hóa học với mình: “Tôi sẽ học xong trường trung học dạy nghề với các bạn. Nhưng tôi sẽ không làm nhà hóa học gia. Tôi sẽ làm linh mục. Nhưng không phải linh mục trong đền thánh. Tôi sẽ đi tu Dòng Tên vì tôi muốn đi đến các khu vực nghèo, các thôn xóm để ở với giáo dân”.

Các chữ nền tảng của sứ vụ Bergoglio là đã có ở đây: “đi ra”, “đến với giáo dân”.

Ngài kể mình đã có “kinh nghiệm lòng thương xót Chúa”, cảm thấy mình được “gọi” như Thánh Mát-thêu và Thánh I-Nhã đã được gọi.

Phúc Âm ngày lễ Thánh Mát-thêu nói đến lời kêu gọi của Chúa Giêsu và ánh mắt nhìn của Ngài: “Hôm đó Chúa Giêsu đi ngang qua trạm thu thuế thì thấy một người tên là Mát-thêu đang ngồi ở đó. Người bảo ông: “Anh hãy theo tôi!” Ông đứng dậy đi theo Người”. Đức Giáo hoàng bị ‘thôi miên’ bởi ánh nhìn của Chúa Giêsu trên Thánh Mát-thêu, trên chính mình, trên từng người. Ngài thường hay mời gọi hãy buông mình để được Chúa Kitô nhìn đến, để hành động dưới ánh nhìn của Chúa Kitô.

Khẩu hiệu giám mục và giáo hoàng của ngài giải thích ý nghĩa này: “Được chọn vì được thương xót” (*Eligendo atque miserando*”, được chọn, tiếng gọi của Chúa Kitô mang đến lòng thương xót để mòn đẽ của Ngài cũng làm như vậy.

Và khi ngài đến Rôma, ngài ở trọ ở Nhà Tu sĩ ở đường Via della Scrofa, gần nhà thờ Thánh Lui của người Pháp, ngài thường đến ngắm bức tranh “Ôn gọi của Thánh Mát-thêu” do họa sĩ Caravage (1571-1610) vẽ vào giữa năm 1599 và 1600 cho nhà nguyện Contarelli của nhà thờ Thánh Lui của người Pháp, và bức tranh vẫn còn ở đây cho đến ngày nay.

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch
 (fr.zenit.org, Anita Bourdin, 2017-09-20)

TÔI PHẢI SỐNG

Chuyện kể rằng, có một người đàn ông không làm được điều gì to tát cả, không có tiền và chán nản. Một hôm, ông ta thấy mình không đủ can đảm để sống thêm và đi đến một vực thẳm sửa soạn nhảy xuống.

Trước khi tự tử, ông ta khóc rất lớn và hồi tưởng tất cả những khổ nạn trong suốt cuộc đời của ông ta. Trên một tảng đá cạnh cái vực có một cây nhỏ. Sau khi nghe người đàn ông khóc lóc, kể lể, cái cây cũng khóc vô cùng thảm thiết. Khi người đàn ông thấy cái cây cũng khóc, ông ta hỏi "Cây cũng khóc hả. Có phải cây cũng chịu đựng nhiều đau khổ như tôi không?"

Cái cây nói "Tôi là một cái cây đau khổ nhất trên thế gian. Nhìn tôi đi, sống trên cái tảng đá, chỉ toàn là đá, không có đất để sinh sản và không có nước để uống. Tôi không đủ ăn suốt đời. Hoàn cảnh đau khổ này làm các cành cây của tôi khô héo và không nẩy nở được, vì thế trông tôi rất thảm não từ lúc mới sinh ra.

Gốc của tôi rất cạn làm cho tôi không đứng vững trước gió, và không thể chịu nổi cơn lạnh trong mùa đông. Trông tôi rất yếu so với các cây khác, nhưng thật ra đời sống của tôi còn cực hơn là chết".

Người đàn ông không thể chịu được nữa vì quá thương hại cho cái cây bèn nói "nếu như vậy thì tại sao bạn không kéo thân ra

mà chết chung cho rồi". Cái cây nói "chết thì dễ lăm, tuy nhiên, không có bao nhiêu cây mọc trên vực này cả, tôi không thể chết được". Người đàn ông không hiểu nổi.

Cây nói tiếp "Bạn có thấy có tổ chim trên thân tôi không. Hai con chim vành khuyên làm cái tổ này và chúng đã sống và sanh sôi nẩy nở trên thân tôi. Nếu tôi chết đi, thì hai con chim này sống ở đâu?"

Người đàn ông dường như hiểu được điều gì đó sau khi nghe những lời này, và thối lùi lại cách ra xa vực thẳm.

Thật ra, Thiên Chúa dựng nên tôi không chỉ để tôi sống riêng cho chính mình. Tôi không cần biết mình là một con người thấp kém đến đâu, nhưng tôi vẫn tin là Chúa không lầm khi dựng nên tôi. Khi tôi sống, Ngài muốn tôi phải là một cây để che bóng mát cho một ai đó trong cuộc đời này.

Lm. Phaolô Phan Thanh Duy

*Hạnh phúc ở ngay trong gia đình bạn,
Chớ đi tìm nó nơi địa đàng của kẻ xa lì.*

Veron

HÃY ĐỢI ĐẤY

Có hai người bạn thân nhau từ nhỏ, lúc trưởng thành, họ lập gia đình và mỗi người một phương rất ít khi gặp lại.

Một ngày nọ vào dịp đầu năm, cũng như những người đi làm ăn xa nhà, họ trở về thăm ông bà. Vào dịp đầu năm họ đạo tổ chức cho các gia đình cùng ngồi chung với nhau để dự lễ. Người bạn này có vợ và con cùng ngồi trông thật hạnh phúc, người bạn kia chỉ có một mình nên ngồi ở một góc phía sau.

Khi tan lễ hai người bạn gặp nhau tay bắt, mặt mừng người kia giới thiệu đứa con gái cưng cho bạn và dạy: “chào bác đi con !”, đứa bé ngoan ngoãn vâng lời: “Dạ, con chào bác”. Ôi dễ thương quá....

Sau một hồi hàn huyên cũng đến lúc phải chia tay, nhìn thấy bạn và vợ con của họ chở nhau trên một chiếc xe, đứa con được đặt ở giữa, nhỏ xíu mà đôi mắt sáng trưng, lém lỉnh trông quá dễ thương, người bạn kia thoáng chút trầm mặt và sau đó bật nén lời: “Phải chi tao được như mày thì....nói thật, nhiều lúc chúa nhật đi lễ, thấy người ta chở vợ con đi lễ rồi đèo nhau đi chơi thấy mà thèm, còn mình cũng có vợ có con mà sao thấy bơ vơ trống vắng làm sao....

Lý do là vì anh bạn này có vợ nhưng vợ anh không chịu giữ đạo, có một đứa con bằng tuổi con bạn nhưng vẫn chưa được rửa tội cho nên anh phải đi lễ một mình.

Thấy bạn mang tâm sự buồn, anh bạn kia tuy đã nổ máy xe định khởi hành nhưng không nỡ đành dừng lại an ủi bạn:

Thôi thì ráng cầu nguyện đi, hãy sống sao cho người ta thấy rồi từ từ, hy vọng một ngày nào đó Chúa sẽ giúp mà, đừng năn lòng.

Thì dành phải vậy thôi chứ biết làm sao, cũng tại mình.....

Ừ. Ai cũng có sai lầm mà nhưng cứ hy vọng đi vì Chúa có nói: Ai bền vững đến cùng sẽ được cứu mà; Chẳng lẽ Cha trên trời lại khoan giãnh với những kẻ ngày đêm kêu cầu Người sao. Mà nhớ những lời đó mà ?

Ừ. Nhớ chứ cho nên đến giờ tao vẫn luôn hy vọng.

Ráng lên nhe. Hy vọng một ngày nào đó vào dịp như thế này chúng tôi sẽ được gặp chị và cháu. Người vợ xen vào câu chuyện giữa hay người.

Nói xong, chiếc xe từ từ lăn bánh xa dần, xa dần. Trước sân nhà thờ giờ chỉ còn lại chỉ một người. Bầu khí sao mà im lặng, lạnh lẽo. Thế nhưng, trong ánh mắt của người còn lại đã không còn trầm lắng như lúc ban đầu, bởi trong lòng anh giờ đây đang có một cái gì đó trào dâng và thôi thúc.

Cuối cùng anh cũng lên xe trở về nhà với gia đình trong luồng gió mát của mùa xuân và trên quãng đường đó anh vẫn luôn ngẫm nghĩ: "Không sao, có thể là bạn mình đã hoàn thành việc đó trước mình thôi. Trước giờ vẫn thế mà." Hãy đợi đấy!

Lm Anttôn Lưu Thanh Tâm

Các Bà Mẹ Của Các Linh Mục Kể Chuyện

Solène: “Sứ mạng của các linh mục ngày càng gay go”

“Charles-Hector là con trai đầu lòng trong số bốn con trai của tôi. Tôi rất hợp với cháu. Một ngày Thứ Năm Tuần Thánh, cháu cho tôi biết cháu sẽ đi tu. Tôi vừa ngạc nhiên, vừa không ngạc nhiên. Tôi chấp nhận. Tôi nhớ tôi đã rất xúc động khi nghĩ một trong các con trai của mình phục vụ Chúa. Tôi nói mẹ sẽ tháp tùng và nâng đỡ con. Đó là niềm vui rất lớn cho chúng tôi. Cho cả gia đình! Đôi khi tôi lo vì con bị cô đơn ở nhà quê. Charles-Hector là cha xứ của... 15 nóc chuông và như thế là rất bận. Tôi mong Charles-Hector được giúp đỡ về mặt quản trị. Dù không than phiền nhưng tôi biết con tôi hơi gặp khó khăn với các việc nhà.

Vì không đi thăm con thường xuyên, tôi hay gọi hỏi thăm, tôi thích nghe con kể chuyện đời sống giáo xứ, sự hăng say của Charles-Hector trong các dự án với nhóm phục vụ, cháu được sự hỗ trợ rất quý và thành công với các giáo dân của mình.

Trong gia đình tôi, chúng tôi luôn tiếp các linh mục, chúng tôi xem như bạn. Các con trai tôi thường tham dự vào các cuộc thảo luận với các linh mục thân với gia đình. Hiện nay tôi giúp đỡ cha phó giáo xứ tôi trong khả năng khiêm tốn của tôi. Linh mục trẻ này cùng thế hệ với con trai tôi. Nâng đỡ tinh thần và vật chất cho các linh mục để giúp họ trong ơn gọi là chuyện rất quan trọng. Sứ mạng của họ ngày càng gay go.”

Odile: “Đơn giản và không đơn giản”

“Tôi không bao giờ quên cảm xúc vui mừng, hân diện, hân hoan, lo lắng khi Benoist báo cho tôi biết con sẽ đi tu. Một ơn gọi, vừa đơn giản, vừa không đơn giản. Ơn gọi được đón nhận trong tin tưởng. Ngày 28 tháng 6 năm 1997, ngày con trai tôi chịu chức, tôi cảm thấy gia đình tôi lớn rộng với tất cả những ai mà Benoist được gởi đến. Bây giờ tôi sống trong tâm tình Tạ ơn Chúa! Tin tưởng là chữ chủ yếu của đời tôi. Nhưng khi Benoist vào chủng viện, tôi ngạc nhiên khi nhận không biết bao nhiêu là lời “chia buồn.” Vừa than phiền thiếu ơn gọi, một số người lại cầu nguyện cho các ơn gọi này rơi vào người khác! Một gia đình mà đức tin là lẽ sống, là hơi thở thì gia đình đó là nơi nảy sinh tự nhiên cho ơn gọi. Các bạn trẻ cảm thấy mình được gọi không ngại nói với cha mẹ. Cha mẹ có thể khó khăn khi chấp nhận, nhưng có nhiều bạn trẻ lo khi báo cho cha mẹ biết. Ở ban tuyên úy, tôi thường nghe nỗi đau của các bạn trẻ trong các gia đình giữ đạo.”

Madeleine: “Mẹ của linh mục, mẹ của nhiều người”

“Khi tôi cầu nguyện cho con trai, tôi cầu nguyện cho các linh mục mà tôi quen biết. Tất cả các bà mẹ, không hẳn là mẹ của linh mục đều có thể sống tình mẫu tử thiêng liêng này và trở thành mẹ của nhiều người. Tôi cầu nguyện với Chúa Kitô và Mẹ Maria. Với Chúa Kitô, tôi xin cho Luc con tôi được ngày càng khao khát Chúa hơn. Tôi xin con tôi đừng bao giờ buông bỏ Sách Thánh, luôn có niềm đam mê yêu thương, an ủi, mang đến gương mặt của Chúa Kitô cho những người được Chúa giao phó cho mình. Cùng với chồng tôi, tôi cầu xin Chúa cho Luc có

niềm vui còn lớn hơn niềm vui đời sống vợ chồng của chúng tôi. Còn với Mẹ Maria thì tôi xin Mẹ là đồng minh tốt nhất trong lời cầu nguyện cho Luc. Tôi xin Mẹ gìn giữ sức khỏe cho con trai tôi. Đứng làm quá nhiều hoặc không đủ. Và đừng bao giờ quên người nghèo, người thấp bé và luôn giữ mình là người thấp bé."

Christiane: "Con tôi được định hình trong Chúa Kitô"

"Thật cảm động được là mẹ của linh mục. Con trai tôi được định hình trong Chúa Kitô. Tôi không ngần ngại khi nói tôi có con làm linh mục, nhưng tôi không cho đó là một vinh quang. Chúa gọi con tôi và tôi thì chẳng làm gì lớn chuyện. Tôi chỉ mở một con đường là cho con tôi rửa tội và có một giáo dục đạo. Con tôi ở Dòng Capuchin từ 15 năm nay. Tôi thấy con tôi hạnh phúc, triển nở và quân bình. Chúng tôi viết e-mail trao đổi và điện thoại ngoài giờ cầu nguyện hay khi con tôi đi ra ngoài trong các công việc của Dòng... Như tất cả các bà mẹ, tôi thích nghe tiếng nói của con. Trên điện thoại, tôi nhận ra nếu mọi chuyện đều ổn. Dĩ nhiên con tôi sẽ không có con, nhưng một đứa con trai khác của tôi là Éric nói: "Con sẽ có tất cả con mà Chúa cho con. Đó là những người anh em mà con sẽ gặp."

Marie-Christine: "Lựa chọn của tôi là ngừng làm việc để hỗ trợ ơn gọi cho con tôi"

"Hứa hẹn một sự nghiệp tốt đẹp trước mặt nhưng tôi đã ngưng làm việc khi sinh Silouane. Công ty tôi không hiểu vì sao tôi bỏ việc. Cùng với chồng tôi, tôi muốn nuôi dạy con cái và tôi nghe lời kêu gọi của Giáo hội, mời gọi các cặp vợ chồng kitô hữu,

nếu được, từ bỏ một việc làm để nhường chỗ cho người khác đang cần. Tôi không bao giờ hối tiếc lựa chọn này vì chắc chắn nó đã làm thuận lợi cho ơn gọi của con trai tôi. Và Chúa Quan Phòng không bao giờ bỏ chúng tôi. Đời sống của một bà mẹ là ơn nhường không, là hy sinh tất cả.

Cuối cùng, cũng khá trễ chúng tôi nhận ra ơn gọi của Silouane. Năm cuối trung học, Silouane đã nghĩ đến việc vào chủng viện. Một buổi chiều khi Silouane đang chuẩn bị tốt nghiệp đại học kỹ thuật thì giáo phận gởi anh vào năm dự bị. Chúng tôi để con đi vì đó là con đường của con. Chúng tôi vui mừng nhưng giấu niềm vui của mình. Silouane vào chủng viện năm 20 tuổi. Chúng tôi không muốn nếu sau khi nhận định biết mình đi sai đường, con tôi sẽ buồn vì đã làm chúng tôi thất vọng. Vì thế chúng tôi giấu niềm vui trong suốt thời gian con ở chủng viện để con được tự do cho đến ngày chịu chức. Và sau này chúng tôi biết, Silouane đã nhận tiếng gọi đầu tiên vào chức thánh khi lên 7 tuổi.

Giuse Nguyễn Tùng Lâm dịch

Nguồn: phanxico.vn

Tông huấn “Christus vivit” : Thiên Chúa yêu các con, Giáo hội cần các con

Hôm 2/4, **Tông huấn Christus vivit** (Chúa Kitô hằng sống) đã được công bố trong cuộc họp báo tại Toà Thánh Vatican. Tông huấn là kết quả của Thượng Hội đồng Giám mục về Giới trẻ diễn ra vào tháng 10/2018, sứ điệp của tài liệu hậu Thượng Hội đồng được tóm tắt trong tựa đề của Tông huấn: Chúa Kitô hằng sống.

“Chúa Kitô hằng sống và Ngài muốn chúng con được sống!”. Dòng mở đầu của Tông huấn đã đặt cả âm điệu và nội dung của sứ điệp. Nhưng những câu kết mới là điều làm cho tài liệu trở thành lời “cổ vũ” đúng nghĩa: “Giáo hội cần động lực của các con, trực giác của các con, đức tin của các con”. “Và khi các con đến nơi mà chúng ta chưa đạt đến, hãy kiên nhẫn chờ đợi chúng tôi”.

Sứ điệp của Đức Thánh Cha Phanxicô không chỉ dành cho những người trẻ mà còn gửi đến toàn thể Dân Chúa. Đức Thánh Cha nói rằng ngài được truyền cảm hứng từ sự phong phú của những suy tư và những cuộc thảo luận diễn ra vào tháng 10 vừa qua, với chủ đề “Người trẻ, đức tin, và sự phân định ơn gọi”, và ngài chia những suy tư của mình trong Tông huấn thành 9 chương.

Chương 1: Lời Chúa và giới trẻ

Đức Thánh Cha Phanxicô bắt đầu Tông huấn bằng cách đưa ra những mẫu gương trong Cựu Ước để thấy rằng “trong thời đại mà những người trẻ không được đánh giá cao, một số bản văn cho thấy rằng Thiên Chúa nhìn thấy họ một cách khác biệt”. Chuyển sang Tân Ước, ngài nhắc nhở chúng ta rằng, theo như Chúa Giêsu quan tâm thì “tuổi tác không tạo nên đặc quyền, và còn trẻ không có nghĩa là ít giá trị hay phẩm giá kém hơn”.

Chương 2: Chúa Giêsu trẻ mãi

Đức Thánh Cha tiếp tục giới thiệu một Chúa Giêsu luôn trẻ làm mẫu gương cho một Giáo hội trẻ trung “khi là chính mình”, một Giáo hội “dám trở nên khác biệt”. Đức Thánh Cha Phanxicô nhìn nhận rằng nhân vật Chúa Giêsu không phải lúc nào cũng được trình bày “theo cách hấp dẫn và hữu hiệu”. Trái lại, có những người trẻ xem Giáo hội là “một mối phiền toái, một sự khó chịu”. Họ muốn một Giáo hội “lắng nghe”, chứ không phải là “lên án”.

Chương 3: “Hiện tại” của Thiên Chúa

Đức Thánh Cha viết rằng những người trẻ còn hơn cả tương lai của thế giới của chúng ta, “họ hiện đang giúp làm phong phú thế giới”. Đó là lý do tại sao họ không hài lòng với các câu trả lời được đóng khung và các giải pháp sẵn có. Đức Thánh Cha xem xét một loạt các thách đố, từ di dân và bóc lột, đến tính dục, và những ưu và nhược điểm của việc sống trong thế giới kỹ thuật số. Ngài cũng nhắc đến vấn nạn lạm dụng tính dục

trẻ em. Ngài gợi ý rằng “với sự giúp đỡ của những người trẻ, khoảnh khắc đen tối này... có thể là một cơ hội cho một cuộc canh tân mang ý nghĩa tạo ra kỷ nguyên”.

Chương 4: Ba sự thật vĩ đại

Chương bốn của Tông huấn chứa những điều mà Đức Thánh Cha Phanxicô gọi là Ba sự thật vĩ đại.

- Thứ nhất là “Thiên Chúa là tình yêu”, với một tình yêu quan tâm nhiều hơn đến việc “hòa giải hơn là cấm đoán... hướng đến tương lai hơn là nhìn về quá khứ”.
- Thứ hai là “Chúa Kitô cứu con”, tha thứ cho chúng ta “lần này đến lần khác... vác chúng ta trên vai Ngài”.
- Thứ ba là, “Chúa Kitô hằng sống”, một nhận thức giúp chúng ta “ngừng phàn nàn và nhìn về tương lai”.

Chương 5: Thời đại của sự lựa chọn

Đức Thánh Cha Phanxicô mô tả tuổi trẻ là “tuổi của sự lựa chọn”, và đề nghị chúng ta không nên “sợ hãi khi nắm bắt cơ hội và phạm sai lầm”. Làm việc vì “thiện ích chung” và sống phút hiện tại là những chủ đề mà Đức Thánh Cha khám phá trong Chương năm, cùng với lời kêu gọi những người trẻ trở thành “nhân vật chính của thay đổi”, và là “những người truyền giáo dũng cảm”.

Chương 6: Người trẻ và người già

Trong Chương 6, Đức Thánh Cha Phanxicô nhắc nhở các bạn trẻ về tầm quan trọng của việc duy trì mối tương quan với người già: “vì vậy chúng ta có thể hưởng lợi từ kinh nghiệm của họ”. Đức Thánh Cha nhận xét cách mà “người già mơ những ước mơ và người trẻ nhìn thấy những viễn tượng... Nếu những người trẻ bén rẽ trong những giấc mơ đó” thì “họ có thể nhìn về tương lai”.

Chương 7: Mục vụ Giới trẻ

Mục vụ Giới trẻ là trọng tâm của Chương bảy. Theo Đức Thánh Cha Phanxicô, mục vụ giới trẻ nên “linh hoạt”, tạo cơ hội cho “hành trình cùng nhau”. Những người trẻ được cảm hòa bằng “ngữ pháp của tình yêu, chứ không phải bằng khuyên răn lôi kéo”. Đức Thánh Cha nhấn mạnh sự cần thiết phải xác định “những cách tiếp cận mới” mang tính sáng tạo và thậm chí là táo bạo. Nghệ thuật, thể thao và bảo vệ môi trường, tất cả đều là những lĩnh vực phát triển mục vụ tích cực.

Chương 8: Ơn gọi

Đức Thánh Cha cho hay để nhận ra ơn gọi của mình cần phải nuôi dưỡng và phát triển “tất cả những gì thuộc về mình”. Điều này có thể tìm thấy được thể hiện trong Bí tích Hôn phối, nơi đó tình yêu đích thực và tính dục có hai mục đích: “yêu thương và truyền sinh”. Nhưng Đức Thánh Cha cũng thách đố những người trẻ quan tâm đến “ơn gọi dâng hiến” và đừng “loại trừ khả năng” tận hiến bản thân cho Thiên Chúa.

Chương 9: Phân định

Trong Chương cuối cùng của Tông huấn, Đức Thánh Cha Phanxicô nhắc nhở chúng ta rằng: “Không có sự khôn ngoan của phân định, chúng ta có thể dễ dàng biến mình thành nạn nhân cho mọi xu hướng đi qua. Ơn gọi là ân sủng nhưng cũng là sự đòi hỏi. Để được hưởng ân sủng của Thiên Chúa, “chúng ta phải sẵn sàng chấp nhận rủi ro”.

Phần kết luận là một “lời mong ước” của Đức Thánh Cha: “Các bạn trẻ thân mến, niềm hy vọng hoan hỉ của cha là thấy con tiếp tục chạy cuộc đua trước mặt các con, vượt xa tất cả những người chậm hay sợ hãi!”

Tạ Ân Phúc

Nguon: ubmvgiadinh.org

SỐNG ĐẸP

RỘNG RÃI HAY KEO KIỆT

Có nhiều người nói: “cuộc đời vốn không công bằng”. Quả thật, nhìn vào thực tế, chúng ta cũng có thể thấy sự thật này là: nhiều người có quá nhiều thứ như: tài năng, sức khỏe, điều kiện sinh sống, cơ hội... trong khi đó có nhiều người không có đủ những thứ tối cần thiết nhất cho những sinh hoạt hằng ngày của họ. Nhưng có lẽ, điều làm cho cuộc đời thiếu sự công bằng, chính là do cách hành xử của con người mà ra. Thay vì

biết cho đi và san sẻ, thì người ta lại đối xử với nhau cách tính toán, giả dối, nham hiểm, thiên vị, vụ lợi và tham lam.

C

âu chuyện sau đây có một kết thúc buồn, và có thể gây xót xa cho ai đó. Nhưng nó cũng có thể là dịp tốt để chúng ta nhìn lại cách hành xử của chính mình trong cuộc sống thường ngày:

Có một cô con gái với dáng vẻ rất sang trọng, bước xuống từ một chiếc xe hơi đắc tiền, tiến về phía ông lão bán trứng nghèo nàn bên vệ đường.

Cô gái liền hỏi ông lão bán trứng: “Bao nhiêu tiền một quả trứng vậy ông?”

Ông lão trả lời: “Một đô hai quả, thưa cô”.

Cô gái đáp: “Một đô bốn quả đi nhé? Nếu không tôi không mua đâu”.

Ông lão chần chừ rồi nói: “Thôi được. Cô lấy đi. Hy vọng cô là một khởi đầu tốt cho tôi. Vì nếu không bán cho cô, thì có thể tôi sẽ chẳng bán được gì hôm nay”.

Cô gái lấy những trứng rồi hân diện bước đi. Cô cảm thấy mình đã mua được một món hời. Sau đó, cô bước lên xe, và lái đến một nhà hàng sang trọng để gặp bạn bè. Ở đó, cô cùng các bạn ăn bất cứ thứ gì họ muốn. Tàn tiệc, hóa đơn của họ lên tới 620 đô la. Với vẻ hào phóng, cô gái đưa 700 đô cho người quản lý nhà hàng và bảo không cần thối tiền dư lại.

Sự việc có vẻ giản đơn, nhưng nghĩ lại thật xót xa và bất công cho ông lão bán trứng!

Nhiều người khá giả tỏ ra rất hào phóng với những người giàu có khác hay những người có chức có quyền trong xã hội. Họ chi rất thoải mái và “mạnh tay” cho những quà tặng, những dịp ăn chơi, du lịch... Nhưng mặt khác, họ lại quên đi “tình người” với những người khốn khổ. Họ tỏ ra keo kiệt, hóng hách và thậm chí là thô lỗ với những ai “yếu thế” trong cuộc đời này. Chắc họ nghĩ, những người kém thua họ về vật chất hay quyền lực chắc không cần có mặt trong cuộc đời này. Chúa Giêsu không hành xử như thế! Trước mặt Thiên Chúa, ai cũng có một chỗ đứng và một phẩm giá ngang nhau. Vì thế, xúc phạm hay làm mất danh dự và nhân phẩm của người khác, không tỏ lòng thương yêu những người “kém cỏi” hơn mình, thì có thể sẽ không bao giờ được ở với Chúa trong Nước của Ngài.

Mùa Giáng Sinh là cơ hội tốt để chúng ta suy gẫm về thân phận của những con người thấp cổ bé miệng trong cuộc đời này. Chúa đã sinh ra trong cảnh khốn cùng để Ngài yêu thương, đứng về phía những kẻ khốn cùng và làm bạn với họ. Chúng ta nhận mình là con cái và là môn đệ của Chúa, vậy chúng ta có sống, chọn lựa và ứng xử như Chúa đã nêu gương cho chúng ta không?

Lm. PX. Lê Liêm

Một người công giáo có thể rút tên ra khỏi sổ rửa tội được không?

Đức Phanxicô rửa tội cho các em bé tại Nhà Nguyện Sixtine ngày 11 tháng 1-2016

Trong những năm gần đây, nhiều người tìm cách “xin rút tên ra khỏi sổ rửa tội”, họ muốn rút tên ra khỏi sổ đăng ký của giáo xứ, như thế là chính thức “từ chối” giáo dục và cắt đứt quan hệ với Giáo hội công giáo. Có thể được không?

Sức mạnh thiêng liêng của bí tích rửa tội không thể xóa bỏ. *Giáo lý Giáo hội công giáo* tuyên bố, “kết hợp với Chúa

Kitô bằng phép rửa tội, người được rửa tội được cấu hình theo Chúa Kitô (cf. Rm 8, 29). Bí tích rửa tội đóng ấn tín kitô, một dấu ấn thiêng liêng không thể xóa nhòa tính cách thuộc về Chúa Kitô của chúng ta. Không tội lỗi nào có thể xóa ấn tín này, dù tội ngặt nghèo cho người đã được rửa tội có được hoa trái của sự cứu rỗi. Mang dấu ấn một lần là mang cả đời, phép rửa tội không thể làm lại.” (số 1272)

Điều này có nghĩa dù một người phạm tội chống Chúa và chính thức “từ chối” Chúa, thì hành động này cũng không xóa nhòa dấu ấn thiêng liêng của phép rửa tội để lại. Sách Giáo lý nói thêm “dấu ấn của Chúa” (Dominicus character) là dấu ấn mà Thần Khí đã đánh dấu “chúng ta cho ngày cứu chuộc”. Vì thế “phép rửa tội là ấn tín của sự sống đời đời”. Người tín hữu sẽ “giữ dấu ấn” này đến cùng, nghĩa là ai vẫn trung thành với các đòi hỏi của phép rửa tội, sẽ mang “dấu ấn đức tin suốt đời.” (số 1274)

Dấu ấn rửa tội không phải là tấm vé vào Nước Trời, nhưng nó đánh dấu linh hồn của người sẽ được Chúa phán xét theo dấu này. Ý thức điều này, vì bản chất vĩnh viễn của phép rửa tội, linh mục không thể rút tên ai ra khỏi sổ đăng ký giáo xứ. Tuy vậy có một số người đã được rửa tội xin xóa tên mình ra khỏi sổ. Ở Pháp, các ghi chú bên lề có thể được ghi vào sổ. Nhưng công lý cho rằng việc đăng ký không xâm phạm đến đời sống riêng tư và cũng sẽ không có việc xóa hoàn toàn và đơn thuần tên của một người đã được rửa tội trong sổ đăng ký.

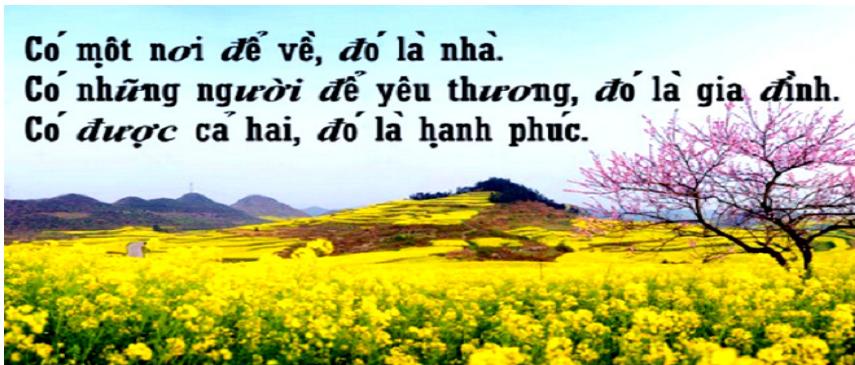
Chúa kiên nhẫn vô hạn

Cũng vậy, một người không thể rửa tội hai lần. Nếu lần rửa tội đầu tiên đã có giá trị, thì một người công giáo đã chính thức từ chối đức tin, họ sẽ không cần rửa tội thêm một lần khi họ đổi ý muốn vào đạo lại. Họ thành tâm xin nhận bí tích hòa giải (và hoàn tất mọi việc ăn năn hối cải các tội đã phạm) thì các tội sẽ được xóa và họ khôi phục lại được tính nguyên sơ của phép rửa tội.

Cũng một cách này, các người vô thần và các người theo phái Satan khi ăn năn hối cải, trong niềm hân hoan, họ được đón nhận vào gia đình Kitô và không cần phải rửa tội lại. Thiên Chúa kiên nhẫn vô cùng và dù chúng ta có phiêu lưu ra khỏi các lời hứa của phép rửa tội, thì Chúa cũng không bao giờ bỏ chúng ta. Ngài là “Mục tử của Nước Trời” sẽ không bao giờ ngơi nghỉ đi tìm chúng ta. Chỉ cần chúng ta để cho Ngài tìm thấy và chấp nhận tình yêu của Ngài trong đời sống mình.

Marta An Nguyễn dịch
 (fr.aleteia.org, Philip Kosloski, 2019-12-04)

**Có một nơi để về, đó là nhà.
 Có những người để yêu thương, đó là gia đình.
 Có được cả hai, đó là hạnh phúc.**

CN 1 MV – Năm A

Mt 24, 37 – 44

TỈNH THỨC VÀ SẴN SÀNG

Khi rao giảng Tin Mừng, ngoài chủ đề ăn năn sám hối để trở về với Thiên Chúa, thì sự tỉnh thức và thái độ sẵn sàng cũng là một chủ đề mà Chúa Giêsu hay nói đến. Và các bài đọc của Chúa Nhật I Mùa Vọng hôm nay cho chúng ta thấy thái độ cẩn bản mà Chúa Giêsu muốn chúng ta phải có để sống trong Mùa này: đó chính là tỉnh thức và sẵn sàng. Tỉnh thức và sẵn sàng đón Chúa đến với tinh thần mong đợi, sám hối, tin tưởng và khát vọng được Chúa thực sự ngự trong tâm hồn.

Với bài đọc I (Is 2,1-5), ngôn sứ Isaia đã trình bày cho chúng ta thấy hình ảnh của dân Chúa trên đường về núi Nhà Đức Chúa – Đền thờ Giêrusalem, nơi mà vào những ngày sau hết, mọi người sẽ tuôn đến và sẽ được Thiên Chúa phân xử; mọi dân tộc và thiên hạ sẽ đúc gươm đao thành cuốc thành cày, rèn giáo mác nêu liềm nêu hái. Họ sẽ không còn vung kiếm đánh nhau, sẽ không còn học nghề chinh chiến nữa. Như thế, ngôn sứ đã cho chúng ta thấy một cuộc sống thái bình chân thật mà nhân loại hằng mơ ước. Cuộc sống này chỉ có thể trở nên hiện thực khi Thiên Chúa là Đấng hòa giải và tác tạo hòa bình đến.

Để có được cuộc sống như vậy, mỗi Kitô hữu ngay từ đời này phải nhận ra Chúa đã đến và đang ở với mỗi người chúng ta. Chúa Cứu Thế đã đến, và đang đến hằng ngày, nhưng nhiều khi chúng ta chưa nhận ra Người, chưa nhận rõ Người, vì chúng ta đang sống trong mê muội của tội lỗi.

Vậy nên, trong bài đọc II (Rm 13,11-14), thánh Phaolô mời gọi chúng ta hãy sống và chiến đấu như những người lính thực thụ: “Hãy loại bỏ những việc làm đen tối và cầm lấy vũ khí của sự sáng để chiến đấu...hãy mặc lấy Chúa Giêsu Kitô”(13,12-14).

Trong bài Tin Mừng hôm nay, Chúa Giêsu, khi nói đến ngày sau hết, ngày quang lâm, đã dùng câu chuyện nạn hồng thủy xảy ra thời ông Nôê trong sách Sáng Thế (6,11-13) để ám chỉ ngày mà Người ngự đến lần thứ hai cũng sẽ như vậy. Ngày đó sẽ đến một cách thình lình và bất ngờ. Vậy nên, Người kêu gọi chúng ta phải luôn tỉnh thức và sẵn sàng để đón chờ ngày đó.

Vào thời ông Nôê, thiên hạ cứ ăn uống, cưới vợ, lấy chồng, không ai sẵn sàng, nên khi nạn hồng thủy đến, chỉ có ông Nôê và gia đình ông được cứu vì đã luôn sẵn sàng và tỉnh thức đợi chờ Chúa đến. Đó chính là gương, là bài học thiết thực cho mỗi người chúng ta, nhất là trong thời đại chúng ta đang sống hôm nay. Ngày nay, khoa học tiến bộ, xã hội phát triển, đã đưa con người lên một tầm cao mới, một cuộc sống đầy đủ và thậm chí dư thừa, một cuộc sống xa hoa và hưởng thụ. Nếu hôm nay hay ngày mai Chúa đến gõ cửa đời ta, không biết có được bao nhiêu người đã sẵn sàng, tỉnh thức? Còn chúng ta đây, chúng ta đã tỉnh thức và sẵn sàng chưa?

Bài Tin Mừng hôm nay, ngoài tính cách đột ngột, đầy bất ngờ của ngày quang lâm, Chúa Giêsu còn cho chúng ta biết, ngày đó, Thiên Chúa sẽ phân định một cách rõ ràng giữa người lành và kẻ dữ. Cho dù hai người ở cùng nhau, làm công việc như nhau, như hình ảnh của “hai người đàn ông đang làm ruộng”, hay “hai người đàn bà đang kéo cối xay”, thì một người sẽ được đem đi còn kẻ kia bị bỏ lại.

Người được đem đi, đương nhiên sẽ được hưởng hạnh phúc thiên đàng với Chúa, còn kẻ bị bỏ lại sẽ phải chịu phạt đời đời nơi hỏa ngục. Số phận ngày sau của chúng ta “được đem đi” hay “bị bỏ lại” là tùy thuộc vào cách sống, thái độ sống của chúng ta bây giờ, tùy thuộc vào việc chúng ta có tinh thức và sẵn sàng hay không!

Sống tinh thức và sẵn sàng là sống trong niềm trông cậy, phó thác vào Chúa. Sống tinh thức và sẵn sàng không có nghĩa là cứ ngồi không chờ Chúa đến, nhưng là khao khát chờ Chúa đến với thái độ tích cực dấn thân phục vụ Chúa và tha nhân. Hay nói cách khác, sống tinh thức và sẵn sàng là chu toàn một cách trọn hảo bậc sống của mình mỗi ngày.

Ngày đầu của Mùa Vọng, mùa của trông đợi, của hy vọng, xin cho mỗi người chúng ta ý thức được đây là thời gian quý báu Chúa mời gọi chúng ta mở rộng tâm hồn, tinh thức và cầu nguyện để Chúa thực sự ngự đến trong tâm hồn chúng ta. Và xin Chúa cho chúng ta là những người “được đem đi” chứ không là những người “bị bỏ lại”.

Lm. Phêrô Hán Duy Hợp, SVD

CN 2 MV – Năm A

Mt 3, 1 – 12

Ngôn sứ Isaia đã nói trước về ông Gioan Tẩy Giả, gọi ông là “tiếng người hô trong hoang địa”. Hôm nay tiếng hô ấy không lọt tai chút nào, trái lại ít ra làm cho nhiều người thuộc phái Pharisêu và Xa-dốc phải khó chịu hoặc choáng váng mặt mày. Tại sao thế? Vì ông Gioan thẳng thắn sửa sai họ. Vậy chúng ta hãy xem tiếng hô đã nói gì về nhóm người ấy và có lẽ cả về chúng ta hôm nay nữa.

Chúng ta thử hình dung khung cảnh bờ sông Gio-đan, khuôn mặt ông Gioan Tẩy Giả, nhóm người Pharisêu và Xa-đốc. Nét mặt ông Gioan không dữ dằn hay đỏ gay vì nóng giận, nhưng nghiêm nghị và đượm một chút thất vọng. Ông nhìn thẳng vào họ và cất tiếng nói. Ông không nói bóng gió hay rào dón, nhưng đi thẳng vào vấn đề của họ. Họ đến xin ông làm phép rửa như bao người thì đâu là vấn đề? Theo lời ông Gioan, đây là vấn đề thứ nhất của họ. Họ đến xin ông làm phép rửa chỉ là "cách trốn cơn thịnh nộ của Thiên Chúa sắp giáng xuống" thôi, chứ họ đâu có thực lòng sám hối. Họ coi phép rửa của ông Gioan là một thứ nghi thức hay phù phép để giữ cánh tay trừ tà phạt của Thiên Chúa lại. Cái chứng đặt nặng hình thức bề ngoài vẫn là căn bệnh trầm kha của nhóm người tự cho mình là công chính! Nhưng thực ra phép rửa của ông Gioan chỉ là dấu hiệu mời gọi họ hãy thay đổi cuộc sống mà "sinh hoa quả để chứng tỏ lòng sám hối".

Vấn đề thứ hai của nhóm Pharisêu và Xa-đốc là tính tự tôn, dựa vào gốc gác là con cháu tổ phụ Áp-ra-ham. Quả thực họ mang cái vỏ là con cháu tổ phụ Áp-ra-ham, nhưng trong lòng họ đâu còn chút tinh thần nào của tổ phụ Áp-ra-ham nữa! Tổ phụ Áp-ra-ham là cha của đức tin. Còn họ thì sẽ chẳng tin vào Chúa Giêsu và sứ mệnh cứu độ của Người (xem Gioan 8:31-41). Tổ phụ Áp-ra-ham "đã hớn hở vui mừng vì hy vọng được thấy ngày của [Chúa Giêsu]". Còn họ thì "lượm đá để ném Người" (8:56-57).

Để sửa sai các "vấn đề" của họ và cũng là vấn đề của chúng ta hôm nay, ông Gioan Tẩy Giả kêu gọi tất cả hãy thực lòng sám hối và tin vào Đấng sẽ đến sau ông, tức là Chúa Giêsu, Đấng "sẽ làm phép rửa bằng Thánh Thần và bằng lửa, tay cầm nia rẽ sạch lúa trong sân". Nói khác đi, chúng ta phải tin vào sứ mệnh

của Chúa Giêsu là làm cho chúng ta được trở nên con cái Thiên Chúa và sẽ tiếp tục thanh tẩy chúng ta thành "thóc mẩy" để được thu vào kho lẫm đời đời của Thiên Chúa.

Sống sứ điệp Tin Mừng

Có lẽ chúng ta tự hào mình không giống như những người nhóm Pharisêu và Xa-đốc, và những lời cảnh báo của ông Gioan Tẩy Giả không nhắm vào chúng ta. Không phải vậy đâu! Cách sống đạo của chúng ta nhiều khi không khác gì "cách trốn cơn thịnh nộ của Thiên Chúa", làm mọi sự vừa đủ để khỏi bị xuống... hỏa ngục! Chúng ta đi lễ Chúa Nhật vì luật buộc, đọc kinh hạt theo số lượng mà không có lòng. Chúng ta cứ tưởng hễ mình mang danh Công giáo là mai sau sẽ ung dung bước vào thiên đàng. Chúng ta không cần để ý phải "sinh quả tốt" là đời sống Kitô hữu đích thực với đức tin sống động ngay ở đời này.

Sứ điệp của ông Gioan Tẩy Giả thuộc loại "sự thật mất lòng"! Nó đòi chúng ta phải can đảm nhìn thẳng vào cuộc sống mình, để nhận diện những "vấn đề" trong đời sống thiêng liêng cũng như gia đình và xã hội của chúng ta. Sứ điệp của ông Gioan không đe dọa, nhưng thành thực giới thiệu với chúng ta Đấng cứu độ là Chúa Giêsu. Chính Chúa Giêsu cũng mời gọi chúng ta "Hãy sám hối và tin vào Tin Mừng". Vậy thì mùa Vọng cũng là thời gian để chúng ta thay đổi lối sống và theo Chúa Giêsu làm môn đệ Người.

Lm. Đaminh Trần Đình Nhi

CN 3 MV – Năm A

Mt 11, 2 – 11

ĐẤNG PHẢI ĐẾN

Gioan Tẩy Giả là một nhân vật quan trọng của Mùa Vọng. Trong Tin Mừng Chúa Nhật trước, chúng ta đã nghe Gioan Tẩy Giả loan báo Đấng Cứu Thế sẽ đến là một Thẩm Phán chí công, thưởng phạt nghiêm minh. Ngày Đấng Cứu Thế đến sẽ là một ngày kinh hoàng đối với những người gian ác, tội lỗi, không chịu hối cải.

Nhưng rồi, khi Chúa Giêsu đến, Gioan Tẩy Giả đã thất vọng, vì ông chẳng thấy có gì là kinh hoàng như ông đã loan báo trước. Đang lúc đó chính Gioan Tẩy Giả lại phải ngồi tù, vì đã ăn ngay nói thẳng. Thật là trớ trêu!

- Gioan Tẩy Giả đã loan báo sai chăng?
- Hay là Chúa Giêsu chưa phải là Đấng Cứu Thế thực sự phải đến mà còn phải chờ đợi ai khác nữa?

Gioan sai các môn đệ đến hỏi Chúa Giêsu một lần cho rõ: Xin Thầy nói thật cho chúng tôi: “Thầy có phải là Đấng phải đến chăng, hay chúng tôi còn phải đợi Đấng nào khác nữa?”. Để trả lời Gioan và các môn đệ, Chúa Giêsu đã mượn lời Ngôn sứ Isaia loan báo về Đấng Cứu Thế: “Người mù được thấy, người què được đi, người phong hủi được sạch, người điếc được nghe, người chết sống lại...”.

Thì ra Chúa Cứu Thế đến “không phải để xét xử luận phạt, nhưng để tìm kiếm và cứu chữa những gì đã hư hỏng”. “Ngài đến không phải để kêu gọi người công chính, nhưng để kêu gọi người tội lỗi sinh hoạt ăn năn”. “Ngài đến để cho con người được sống và được sống dồi dào”. “Và Ngài còn đến không

phải để được người ta hầu hạ phục vụ, nhưng để phục vụ và thí mạng sống cứu chuộc loài người”.

Bao lâu còn quan niệm như Gioan Tẩy Giả, còn chờ mong Chúa đến can thiệp kiểu vua chúa tràn gian để áp đặt một quyền lực, chúng ta sẽ mãi mãi ảo vọng. Trong khi Gioan Tẩy Giả và dân Do Thái mong một Đấng Cứu Thế đến tái lập uy quyền và vinh quang Thiên Chúa, thì Thiên Chúa lại chỉ mãi lo cho vinh quang của con người, ưu tiên cho những con người bị coi rẻ nhất: người mù, người què, người điếc, là những hạng người phải ăn mày để sống, ăn mày sự sống với những người quyền thế giàu có vẫn coi thường khinh bỉ họ, và nấm quyền sinh tử trên họ. Ngài coi đó là trả lại sự sống cho hạng người sống mà như chết dở, những người cùi hủi, những người bị khinh tởm, bị xua đuổi khỏi xã hội, chỉ được sống trong những nấm mồ hoang giữa người chết.

Ngày xưa, khi Chúa Cứu Thế Giáng Sinh, các luật sĩ và cả vua Hêrôđê và dân thành Giêrusalem đã không nhận ra Chúa Cứu Thế, vì họ quan niệm Chúa Cứu Thế phải đến trong oai phong lẫm liệt, phải sinh ra ở lâu son gác tía, chứ không phải ở chuồng bò.

Chúa Cứu Thế phải xuất hiện trong cung cách như thế đó. Chúng ta ngày nay phải hết sức tinh táo mới khôn đón hụt mất Chúa Cứu Thế. Bởi vì, vẫn như ngày nào, Chúa đang hiện diện ở giữa chúng ta; không ồn ào giữa hàng lũ người tuỳ túng hầu hạ kiểu vua chúa phong kiến, mà ẩn mình trong thân phận những con người nghèo đói, ốm đau, bệnh tật... Vẫn như ngày nào và sẽ mãi mãi cho đến tận thế. Ngài không dạy chúng ta đón nhận Ngài bằng bất cứ một hình thức nào khác hơn là đón nhận chính con người anh em, những người bé nhỏ, đói khát,

mình trần thân trụi, không nhà không cửa, ốm đau bệnh tật, tù đày... Vì vậy, nếu không hết sức tinh táo, chúng ta sẽ đón hụt mất Ngài.

Anh chị em thân mến, Hai ngàn năm rồi, Chúa đã đến, nhưng cũng còn những người vẫn đang mong chờ một Chúa Cứu Thế khác sẽ đến, chứ Ông Giêsu này không phải là Chúa Cứu Thế. Thậm chí có cả những người Công Giáo cũng nghi ngờ Chúa Giêsu là Chúa Cứu Thế của họ. Bởi vì, tại sao Chúa cứ bắt tôi phải đói khổ, bệnh tật? Tại sao Chúa không trừng trị địch thù, những bọn gian ác? Chúng tôi phải chờ một Đấng Cứu Thế khác. Ngài sẽ đến thanh trừng với bạo lực, thống trị với quyền năng hiển hách như lời các ngôn sứ loan báo.

Chúa Giêsu Kitô chính là “Đấng phải đến”. Ngài đã đến rồi. Đó là niềm tin của chúng ta hôm nay như đã là niềm tin của Thánh Phêrô. Ngài nói: “Ngoài Đức Giêsu ra, dưới bầu trời này, ơn cứu độ chúng ta không có ở một người nào khác, không có một ai khác có khả năng cứu độ chúng ta” (Cv 4,12).

Chúa Giêsu, Đấng Cứu Thế đã đến, đã chết để cứu chuộc chúng ta, đã sống lại và đang sống ở giữa chúng ta. Ng đã giải phóng chúng ta và bao nhiêu con người khác đang bị giam cầm trong tội lỗi. Chúng ta hãy vui mừng vì chúng ta đã được Ngài cứu độ và được sống trong Ngài. Chúng ta không phải chờ đợi một ai khác nữa.

Niềm Vui Chia Sẻ

CN 4 MV – Năm A

Mt 1, 18 – 24

Giống như bao con người khác trong xã hội bấy giờ, Giuse, một thanh niên làm nghề thợ mộc, cũng đang mong ngóng Đấng Cứu Độ từ trời ngự xuống. Không biết Giuse đã gặp Maria lúc nào nhưng hai bên gia đình sắp xếp cho đôi bạn trẻ này được xe duyên kết chí với nhau. Hắn Giuse và Maria đều đang rất hạnh phúc, chờ ngày về được sống bên nhau, dựng xây một mái nhà nồng ấm.

Nhưng trước khi về chung sống, Giuse phát hiện vị hiền thê sắp cưới của mình có mang, nhưng mình không là tác giả. Một tương lai u ám ụp xuống trên đầu. Hàng loạt những câu hỏi ập đến như làm rối loạn cả tâm tư: giờ ta phải làm gì đây? Ta cứ tò bậy chân tướng để mọi sự được rõ ràng. Maria sẽ gánh lấy hậu quả của nàng, còn ta tiếp tục tìm một ai khác để xây dựng tương lai? Hay ta cứ đón nàng về nhà, tiếp tục cưu mang nàng và đứa con trong dạ nàng, xem như chưa có chuyện gì xảy ra? Nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc, Giuse quyết định sẽ âm thầm rút lui, để Maria cùng đứa con thơ có cơ hội sinh sống hạnh phúc bên người mình yêu. Bao lời trách cứ đổ xuống hết đầu mình, còn hơn để hai con người phải thiệt mạng. Quyết định thế rồi, Giuse phó mặc cho Chúa, chờ ngày thuận tiện sẽ ra đi.

Đang khi Giuse chợp mắt, Thiên Sứ xuất hiện với ngài trong giấc mơ, một giấc mơ kỳ lạ và khó hiểu, nhưng đã giải tỏa hết tất cả những ngờ vực trong lòng, đồng thời đánh dấu cho một giai đoạn mới trong cuộc sống của Giuse. Ngài được cho biết phải có trách nhiệm phải bảo bọc Maria và người con mà nàng ấy đang mang trong lòng, bởi Hài Nhi là Cứu Chúa, Đấng mà

ngài ngày đêm mong ngóng. Chính Giuse là người sẽ đặt tên cho đứa trẻ ấy, hay nói cách khác, Giuse sẽ là cha nuôi của Đấng Cứu Thế. Giấc mộng của Giuse là một giấc mộng thánh, một giấc mộng làm biến đổi cuộc đời ngài qua lời mời gọi đầy cam go và thử thách.

Đây đích thực là một giấc mơ, một điều quá sức cao vời mà chưa bao giờ mình dám mơ tới. Nghĩ thế, nên khi thức giấc, Giuse đã thực thi tất cả những gì được trao, với một tình yêu và lòng nhiệt thành mạnh mẽ. Giuse đã hiến trọn cuộc đời cho Hài Nhi Giêsu với tư cách là cha nuôi, và sống một đời vợ chồng thánh thiêng với Mẹ Maria. Giuse hạnh phúc vì bốn phận của mình. Ngài không đo lường những hy sinh của mình rồi kể công với Chúa. Với Giuse, được ở gần kề bên Chúa, được bao bọc cho Chúa, được nghe tiếng Chúa nói hằng ngày, được dụng chạm đến Giêsu, ấy là phần thưởng quá sức lớn lao rồi.

Còn chúng ta, chúng ta có như Giuse không? Niềm hạnh phúc của chúng ta nằm ở đâu? Nơi những quán ăn, quán nhậu đầy ắp rượu bia hay nơi chốn nguyệt đường im ắng thiêng liêng? Nơi những tính toán để có nhiều bạc tiền và công danh hay nơi những âm thầm sẻ chia, cảm thông và yêu mến? Hằng ngày, chúng ta nghe Lời Chúa, chúng ta có thích như Giuse không? Mỗi lần rước Mình Thánh Chúa, dụng chạm đến Ngài, rước Ngài vào lòng, chúng ta có rạo rực niềm vui như Giuse không? Mỗi khi Chúa đến trao cho ta một sứ mạng trong việc bốn phận, chúng ta vui vẻ làm ngay hay chần chờ lưỡng lự?

Tùy Phong,sss

THÂU NHẬN HỘI VIÊN CARITAS HỘ MINH ĐỨC VÀ THỦY THUẬN

Ngày 05.12. 2019 tại nhà thờ họ đạo Minh Đức đã diễn ra thánh lễ đồng tế thâu nhận 36 anh chị em thuộc họ Minh Đức và 15 anh anh chị em thuộc họ Thủy Thuận vào gia đình Caritas do cha Giám Đốc Caritas Vĩnh Long Tadeo Phạm Văn Don, cha Phó Giám Đốc Laurenso Nguyễn Thanh Dũng, Cha sở Phaolo Trần Xuân Hà và cha phụ trách Caritas hạt Mai Phốp Laurenso Nguyễn Văn Thủ cử hành. Tham dự thánh lễ có quý dì văn phòng Caritas giáo phận, quý tân hội viên và một số bà con giáo dân.

Nhằm giúp cho bà con giáo dân hiểu được bản chất sâu xa của việc ghi danh vào gia đình Caritas Việt Nam, ngay từ 8g00 cha Laurenso Nguyễn Văn Thứ đã chia sẻ để bà con hiểu hơn về quyền lợi, nhiệm vụ và đường hướng hoạt động của Caritas.

Đúng 9g00 thánh lễ thâu nhận hội viên được cử hành trong bầu khí trang nghiêm và sốt sắng. Cha Giám Đốc chia sẻ trong bài giảng: “Nếu chúng ta chỉ nghe Chúa dạy yêu thương không thì chưa đủ nhưng hãy đem tình thương từ trong đạo của chúng ta đến với tất cả mọi người”.

Sau phần phụng vụ Lời Chúa, các tân hội viên cùng hiệp thông trong nghi thức gia nhập hội viên Caritas. Trong niềm vui mừng các tân hội viên đón nhận bảng quy chế, nội quy, và thẻ hội viên từ cha Giám Đốc và cha Phó Giám Đốc như là dấu chỉ anh chị em đã thuộc về Caritas Việt Nam. Đồng thời, cũng nhắc nhở mọi người thực hiện bác ái như lời Đức Thánh Cha và Hội Thánh mời gọi.

Trước khi ban phép lành cuối lễ, cha Giám Đốc gởi lời cám ơn cha sở Phaolô vì đã khuyến khích, kêu gọi mọi người hăng hái tham gia, đồng thời cha cũng gởi lời cám ơn đến các tân hội viên đã quang đại đáp lại lời mời gọi của ban bác ái giáo phận. Cầu chúc tất cả quý hội viên sẽ là những cánh tay nối dài của Chúa đến với tất cả mọi người .

Thánh lễ kết thúc trong niềm vui và hân hoan của tất cả thành phần tham dự.

Caritas Vĩnh Long

NGƯỜI MÔN ĐỆ CHÚA GIÊSU

Nhân dịp Đức Thánh Cha Phanxicô tông du Thái Lan và Nhật Bản, con có xem trên Facebook buổi tường thuật thánh lễ tại sân vận động Quốc gia Thái Lan và được đánh động về nhiều điều: từ cuộc chuẩn bị cho tới sự đón tiếp chu đáo của nước chủ nhà, từ tình cảm của chính quyền, dân chúng cho tới sự nghiêm trang, long trọng trong Thánh lễ... Nhưng có một điều con ghi nhớ mãi là chủ đề của chuyến tông du này: "**NGƯỜI MÔN ĐỆ CHÚA GIÊSU, NGƯỜI MÔN ĐỆ TRUYỀN GIÁO**". Đó là một câu khẩu hiệu nhưng nếu được diễn tả bằng văn nói thì phải là : "**NGƯỜI MÔN ĐỆ CHÚA GIÊSU LÀ NGƯỜI MÔN ĐỆ TRUYỀN GIÁO**"

Con liền tự nhủ:

“Điều Đức giáo hoàng muốn nói là gì? Tại sao ngài lại nói như vậy?”

Rồi một cảm giác hân hoan và hài lòng:

“Ngài hay quá: Dùng mọi cơ hội để Truyền giáo!”

Nhưng cũng xen lẫn một tâm trạng chất vấn có phần bức dọc:

“Thấy chưa? Còn thờ ơ nữa không?”

“Ai xem cuộc tường thuật hôm nay có suy nghĩ gì không? ai đi dự thánh lễ này khi về có được biến đổi?”

Và nhớ lại trước đây, con nhận ra sự nhất quán trong chủ trương và bền bỉ trong thực hành của Đức Giáo hoàng: ngay từ những ngày đầu nhậm chức, ngài đã kêu gọi phải ra đi tới ngoại vi, ra khỏi căn phòng, ngài thà chấp nhận một Giáo hội bị bầm dập, thương tích vì ra ngoài hơn là một bộ mặt xanh xao, yếu ớt vì thường xuyên đóng kín trong phòng... chủ chăn phải có mùi chiên... chủ chăn phải đi trước, đi giữa và có lúc phải đi sau đàn chiên... Rồi thường xuyên trong các tông huấn, tông thư, bài nói chuyện, các buổi tiếp kiến, các bài giảng lễ... ngài không ngưng nghỉ đề cập vấn đề này. Mới đây nhất, nhân dịp kỷ niệm một trăm năm phát hành Tông thư Maximum Illud của Đức Thánh Cha Bênêđictô XV, Đức Phanxicô đã phát động một tháng đặc biệt về Truyền giáo với chủ đề: “ĐƯỢC RỬA TỘI VÀ ĐƯỢC SAI ĐI” để đào sâu thêm ý thức và canh tân lại nhiệt tâm Truyền giáo cho tất cả những ai đã được Rửa tội.

Khi anh em phụ trách TG trong các hạt họp nhau cuối năm, có người nhận xét về tháng đặc biệt về TG vừa qua: “Hạt của tôi phát động tốt lắm, các cha có nhắc nhở giáo dân, cắt nghĩa sú

diệp TG hằng tuần, cầu nguyện hằng ngày, đọc kinh TG trong thánh lễ và sẽ tiếp tục nhắc nhở việc này ngay cả sau tháng TG..." có cha lại nói: "Hạt mình tiêu cực lắm, các cha chẳng đoái hoài gì..." có cha thì nhẫn nhủ: "Mọi hoạt động trong họ đạo phải hướng tới việc TG" cha khác thêm: "Dù làm việc gì, việc thăm viếng vẫn là căn bản, làm sao có sự tiếp xúc trực tiếp, gần gũi với anh em tôn giáo khác" và các ngài còn bảo con khi báo cáo sinh hoạt của ban TG thì phải nói việc này...

Điều này đức cha Giáo phận, khi gặp chung cũng như riêng, ngài luôn nhắc bảo là phải kêu gọi mọi thành phần dân Chúa, đặc biệt các tổ chức tông đồ sẵn có như: hội Legio, hội Phật tử, Quê Chức, Thiếu Nhi Thánh Thể... lo thăm viếng anh em tôn giáo bạn, để ý việc TG cho anh em Khmer... Đức Ông cũng dặn phải nói với các cha phải có một chương trình cụ thể về TG chứ không nói chung chung, ví dụ: đi thăm viếng trong tuần thì đi ngày nào, thời gian bao lâu...

Trên đây là những cảm nghĩ vụn vặt, con muốn ghi lại như một ghi nhớ cho mình là không bao giờ được quên lãng sứ mạng duy nhất Chúa trao phó cho Giáo hội: LOAN BÁO TIN MỪNG (Mc 16, 15 -16) và Đức Phanxicô thì căn dặn: CHÚNG TA PHẢI THƯỜNG XUYÊN TRONG TRẠNG THÁI TRUYỀN GIÁO" (Tông huấn Niềm Vui Tin Mừng, số 25)

Lm. Mt. Nguyễn Văn Hiền

Mục vụ Giới trẻ: chương trình 3 năm của Giáo hội Việt Nam

HĐGM Việt Nam đã kết thúc Đại hội lần thứ XIV tại Trung tâm Mục vụ giáo phận Hải Phòng từ ngày 30/9 đến 4/10, với sự tham dự đầy đủ các giám mục của 27 giáo phận, cùng với sự hiện diện của Đức TGM Marek Zalewski, Đại diện của ĐTC tại Việt Nam.

Một trong những công việc chính yếu của kỳ họp lần này là bầu ban thường vụ và chủ tịch các Uỷ ban trực thuộc HĐGM nhiệm kỳ 2019-2022. Theo đó, thành viên ban thường vụ nhiệm kỳ 2016-2019 được bầu lại trong nhiệm kỳ mới, và chỉ thay đổi một số chủ tịch của các Uỷ ban.

Đồng thời, HĐGM cũng ra một thư chung gửi cộng đồng dân Chúa về định hướng mục vụ ba năm tới (2020-2022), theo đó, Mục vụ Giới trẻ là chủ đề được chọn. HĐGM đã phát thảo 3 bước để đồng hành với người trẻ: (1) lắng nghe cuộc sống của người trẻ với những thuận lợi và thách đố đối với người trẻ tại Việt Nam hôm nay; (2) cùng với người trẻ phân định thánh ý Chúa dưới ánh sáng của sứ điệp Tin Mừng; (3) giúp người trẻ hành động để sống tuổi trẻ cách phong phú.

Với những bước được vạch ra, HĐGM đề nghị một chương trình Mục vụ Giới trẻ 3 năm với các chủ đề tương ứng: Năm 2020: Đồng hành với người trẻ hướng tới sự trưởng thành toàn diện. Năm 2021: Đồng hành với người trẻ trong đời sống gia

dình. Năm 2022: Đồng hành với người trẻ trong đời sống Giáo hội và xã hội.

Một cách chi tiết năm 2020, các giám mục cùng với Đức Thánh Cha trong Tông huấn Christus Vivit “mời gọi các bạn trẻ chiêm ngắm tuổi trẻ của Đức Giêsu để lớn lên và trưởng thành cách toàn diện theo gương của Người.” Đồng thời, các giám mục đề nghị các mục tử, những người làm công tác mục vụ giới trẻ, đặc biệt là cha mẹ đồng hành để giúp các thanh thiếu niên lớn lên và trưởng thành theo năm khía cạnh: thể lý, tâm lý, tâm linh, văn hoá và phân định ơn gọi.

Kết thúc thư mục vụ, các giám mục ngỏ lời với các bạn trẻ Công giáo tại Việt Nam với hình ảnh của hai người trẻ trên đường Emmaus, là: (1) đến với Chúa Giêsu trong cầu nguyện, đọc Kinh Thánh và lãnh nhận Thánh Thể; (2) “đến với cộng đoàn Giáo hội ở nơi các con đang sinh sống, học hành, làm việc”; (3) và cuối cùng là “mạnh dạn kể lại cho các bạn trẻ khác về kinh nghiệm đức tin của mình, kể bằng lời và bằng chính cuộc sống tốt lành của các con.”

HĐGM họp thường kỳ mỗi năm 2 lần, và mỗi 3 năm thì tổ chức Đại hội để bầu ban thường vụ và chủ tịch các Uỷ ban, đồng thời đưa ra định hướng mục vụ 3 năm kế tiếp cho Giáo hội Công giáo tại Việt Nam. (HĐGMVN 4/10/2019)

Văn Yên, SJ - Vatican News

